Τὸ φύλλον λεπτὰ 40 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 45

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας εἰς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ὑμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ		*Ἐξωτερικοῦ*	
Ἐτησία	δρ. 16.—	Ἐτησία . .	δρ. 20.—
Ἑξάμηνος . . .	» 8,50	Ἑξάμηνος	» 10,50
Τρίμηνος . . .	» 4,50	Τρίμηνος	» 5,50

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΔΙΑ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικ. λεπ. 40 Ἐξωτερ. λεπ. 45

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν ἐπίσης λεπ. 40

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38 παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.— Τόμος 28ος — *Ἐν Ἀθήναις, 23 Ἰανουαρίου 1921* — *Ἔτος 43ον.— Ἀριθ. 8*

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΘΕΛΟΝΤΗΣ

[ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'. (Συνέχεια)

Ὁ Γιάννης στεκόταν πάντα στὴν ἴδια θέση· ἀλλὰ βλέποντας τὸν Ἀρχιστράτηγο νὰ διευθύνεται σ' αὐτόν, ἔκαν' ἕνα βῆμα πίσω, ἔπεσε κι' αὐτὸς στὴν ἀκτίνα τοῦ φαναριοῦ κι' ὁ Δυμουριὲ σταμάτησε ἔκπληκτος: τί ἐγύρευε στὸ στρατόπεδο αὐτὸ τὸ παιδὶ μ' ἕνα σπαθὶ στὸ χέρι;

— Ἔ! τί κάνεις ἐσὺ ἐδῶ; τὸν ρώτησε.

Ἂν καὶ σαστισμένος λιγάκι, ὁ Γιάννης θυμήθηκε ὅλες τὶς ὁδηγίες τοῦ Μπὲλ-Ρὸζ καὶ πῆρε ἀμέσως στάση στρατιωτική: ἴσιος, μ' ἑνωμένες τὶς φτέρνες, τὸ κεφάλι ψηλά, τὸ ἕνα του χέρι νὰ κρατῇ μπροστὰ τὸ σπαθὶ ὄρθιο, καὶ τὸ ἄλλο νάκκουμπᾷ στὸ πλευρό.

— Στρατηγέ, ἀποκρίθηκε, βγῆκα γιατὶ ἄκουσα τουφεκιὲς κι' ἐνόμισα πὼς ἦταν Πρῶσσοι.

Ὁ Δυμουριὲ κι' ὁ Στανζὲλ ἔβαλαν τὰ γέλια.

— Κι' ἅρπαξες ἀμέσως τὰ ὅπλα σου;..

— Φυσικά!

— Καλά, παιδί μου, εἶπε ὁ Δυμουριέ, χαϊδεύωντας τὸ Γιάννη στὸ μάγουλο. Ἀλλὰ μπορεῖς νὰ κοιμηθῆς ἥσυχα. Δὲν ἦταν παρὰ μια μικρὴ ἀψιμαχία μεταξὺ περιπόλων.

— Κρῖμα! ἔκαμε ὁ Γιάννης χωρὶς νὰ θέλῃ.

Οἱ δυὸ στρατηγοὶ χαμογέλασαν.

— Εἶσαι γενναῖος, βλέπω! εἶπε ὁ Δυμουριέ. Πόσω χρονῶν εἶσαι;

— Δώδεκα, στρατηγέ.

— Κι' ὀνομάζεσαι;

— Γιάννης Καρδινιάκ.

— Εἶσαι τυμπανιστὴς στὸ Ἔννατο;

— Μάλιστα, στρατηγέ!

— Καλά! Δὲν θὰ ξεχάσω τὸνομά σου. Εἶσαι καλὸς στρατιωτάκος. Πήγαινε τώρα νὰ κοιμηθῆς.

Κι' ὁ Δυμουριὲ μὲ τὴ συνοδεία του ἐξακολούθησε τὴ νυκτερινή του περιπολία. Ὁ Γιάννης γύρισε νὰ πλαγιάσῃ, κατευχαριστημένος ποὺ τοῦ μίλησε ὁ Ἀρχιστράτηγος καὶ μὲ τὸ κεφάλι γεμᾶτο ὁράματα μαχῶν.

Πῶς ἀνυπομονοῦσε νὰ ἰδῇ μιὰ καὶ στὴν πραγματικότητα! Ἀλλὰ περνοῦσαν οἱ μέρες χωρὶς νὰ παρουσιάζεται τέτοια εὐκαιρία. Γιατὶ ἀρά γε; Φοβόταν ὁ ἐχθρὸς νὰ προσβάλῃ τὸχυρὸ ἐκεῖνο Γκράν-Πρέ;

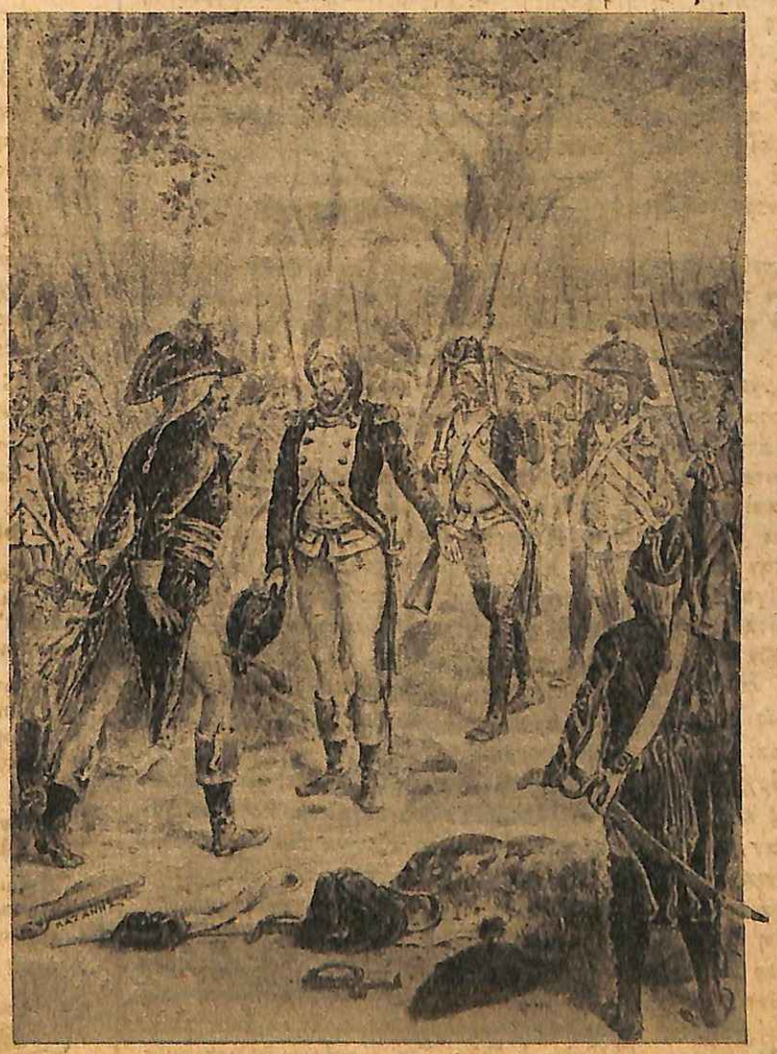

«Μεταφέρουμε τὸν νεκρὸ τοῦ ἀρχηγοῦ μας...» (Σελ. 50, στ. α'.)

Εἶχε κανένα ἄλλο σχέδιο καὶ τὸ ἔκαν' ἐπίτηδες;

Τὸ βέβαιο εἶναι, ὅτι ὡς στὶς 10 τοῦ Σεπτέμβρη δὲν ἔγεινε καμμιὰ ἀληθινὴ μάχη. Μόνο ἀψιμαχίες προφυλακῶν, μικροεπιθέσεις, ποὺ οἱ Γάλλοι τὶς ἀπέκρουαν εὔκολα.

Στὶς 11 τοῦ μηνὸς ἔγεινε μιὰ γενικὴ ἐπίθεση ἐκ μέρους τοῦ ἐχθροῦ, ποὺ κι' αὐτὴ ἀποκρούσθηκε ἀπὸ τοὺς Γάλλους. Ἀλλὰ οὔτε τώρα δὲν εἶχε τύχη ὁ Γιάννης. Γιατὶ δὲν ἔλαβαν μέρος στὴ μάχη, παρὰ τὰ συντάγματα τοῦ Μιραντᾶ καὶ τοῦ Στανζέλ. Τὸ Ἔννατο, ἂν καὶ πῆρε τὰ ὅπλα του ὅπως ὅλος ὁ στρατός, ἔμεινε γιὰ ἐπικουρία ποὺ δὲν ἐχρειάσθηκε.

Ὡστόσο ὁ Γιάννης, ἀνεβασμένος 'ς ἕνα βράχο, μπόρεσε νὰ ἰδῇ τὴ μάχη ἀπὸ μακριά. Στὴν ἀρχή, μερικοὶ πρωσσικοὶ λόχοι ἀνέβηκαν στὰ ὑψώματα τοῦ Σαὶν-Ζουβέν, γιὰ νὰ κυριεύσουν τὴ θέση ἐξ ἐφόδου. Σὲ λίγο, ἀπὸ τὰ ὀχυρώματα, ξεφύτρωσαν τὰ μεγάλα καπέλλα τῶν Γάλλων στρατιωτῶν. Κι' ἀμέσως ἔγεινε μιὰ ἐπίθεση μὲ τὴ λόγχη, ποὺ ἀνάγκασε τὸν ἐχθρὸ νὰ καταιβῇ πολὺ γρηγορώτερα ἀπ' ὅσο εἶχε ἀναιβῇ.

Ὁ Γιάννης χειροκρότησε τὴ νίκη μ' ἐνθουσιασμό.

— Δὲν θἀρθῇ λοιπὸν κι' ἡ δική μας σειρά; εἶπε στὴν καντινιέρα, ἀφοῦ τελείωσε ἡ μάχη.

— Θἀρθῇ, τοῦ ἀποκρίθηκε ἡ Κατερίνα· καὶ γιὰ σένα, μικρέ μου, ὅσο κι' ἂν ἀργήσῃ, θἄναι πάντα νωρίς...

Ἀλλὰ δὲν ἦταν μόνο ὁ Γιάννης ποὺ ἀνυπομονοῦσε· Ἀξιωματικοὶ καὶ στρατιῶτες τοῦ Ἐννάτου ἄρχισαν νὰ βρίσκουν πολὺ ὀχληρὴ αὐτὴ τὴν ἀπραξία.

— Δὲν ἄξιζε τὸν κόπο νὰ

κουβαληθοῦμε ἐδῶ-πέρα! μουρμούριζε ὁ Μπὲλ-Ρὲζ. Καλὰ ἤμαστε καὶ στὸ Παρίσι.

— Τρώγαμε τουλάχιστο! εἶπε ὁ δεκανέας Ρουζάρ.

— Δὲ μὲ νοιάζει γιὰ τὸ φαΐ, εἶπε ἕνας τυμπανιστής. Μὰ νὰ μᾶς χρησιμοποιήσουν! Ἐγὼ βαρέθηκα νὰ περιμένω. Γιατί, ἀλήθεια, δὲν μᾶς ἀφίνουν νὰ τοὺς ριχτοῦμε καὶ νὰ τοὺς γυρίσουμε στὴν Πρωσσία μιὰ γιὰ πάντα;

Ναί, δὲν τοὺς ἔνοιαζε γιὰ τὸ φαΐ, ἂν καὶ πραγματικῶς δὲν ἦταν ἄφθονο κεῖπάνω. Πόσες φορὲς ὁλόκληρα τάγματα ἔμεναν νηστικά! Ὁ πατριωτισμὸς ὅμως νικοῦσε τὴν πεῖνα. Αὔριο θἄτρωγαν διπλᾶ. Καὶ γελῶντας, οἱ στρατιῶτες ἔλεγαν:

— Σφίγγουμε τὸ λουρί μας μιὰ τρύπα περισσότερο καὶ τελειώνει.

Πρέπει νὰ ξέρετε, παιδιά μου, πὼς ὁ τακτικὸς ἐφοδιασμὸς ἑνὸς στρατοῦ εἶναι ἴσως τὸ δυσκολώτερο πρᾶγμα τοῦ κόσμου.

Πρῶτο, πρέπει νὰ ὑπάρχουν τρόφιμα, ποὺ δὲν ὑπάρχουν πάντα· δεύτερο, πρέπει νὰ ὑπάρχουν χρήματα, γιὰ νἀγοράζωνται τὰ τρόφιμα αὐτά· καὶ τρίτο, τὸ σπουδαιότερο, πρέπει νὰ μεταφέρωνται καὶ νὰ μοιράζωνται στὰ διάφορα σώματα τοῦ στρατοῦ, χωρὶς ἀργοπορίες καὶ καθυστερήσεις, —πρᾶγμα ποὺ ἀπαιτεῖ μεγάλη τάξη κι' ἕνα πλῆθος ἁμάξια καὶ ἄλογα.

Αὐτὸ ἐξηγεῖ καὶ τὴν ἀπραξία τοῦ πρωσσικοῦ στρατοῦ ὕστερ' ἀπὸ τὴν κατάληψη τοῦ Βερντέν. Σ'αὐτὴ τὴν πόλη εἶχ' ἐγκαταστήσει τἀρτοποιεῖα του καὶ φοβότανε νἀπομακρυνθῇ πολὺ ἀπὸ τὸ κέντρο τοῦ ἐφοδιασμοῦ του.

Σήμερα, τἀρτοποιεῖα ἐκστρατείας, στημένα σὲ εἰδικὰ ἁμάξια, τρέχουν πίσω ἀπὸ τὰ στρατεύματα καὶ μπορεῖ νὰ πῇ κανεὶς ὅτι ψήνουν τὸ ψωμὶ τρέχοντας. Ἔπειτα ἡ ἀνακάλυψη τοῦ ἀτμοῦ εὐκόλυνε σημαντικὰ τὶς μεταφορές· οἱ σιδηρόδρομοι ἐλαττώνουν τὶς ἀποστάσεις καὶ μιὰ ἀτμομηχανὴ μπορεῖ νὰ σύρῃ βάρος ἀφάνταστο.

Ἀλλὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, καὶ τὰ τρόφιμα ἦταν πάνια, καὶ χρήματα δὲν εἶχε ἡ Κυβέρνηση, κι' οἱ δρόμοι ἦταν σὲ κακὴ κατάσταση, κι' οἱ βροχὲς σὲ λίγο θὰ τοὺς ἔφερναν σὲ χειρότερη. Γι' αὐτὰ ὅλα οἱ καθυστερήσεις τῶν ἐφοδιοπομπῶν κι' ἑπομένως οἱ νηστεῖες τοῦ στρατοῦ ἦταν πρᾶγμα συνειθισμένο. Ἦταν ὅμως καθαυτὸ ἡρωϊκὴ ἡ ἐποχὴ ἐκείνη καὶ κανένας δὲν παραπονιόταν. Ὁ ἴδιος ὁ ἀρχιστράτηγος ἔδινε τὸ παράδειγμα τῆς καρτερίας καὶ τῆς λιτότητας. Τὸν ἔβλεπαν νὰ ὑπαγορεύῃ διαταγὲς στοὺς ἀξιωματικούς του, προγευματίζοντας ὁλόενα μ' ἕνα κομμάτι ξερόψωμο καὶ διατηρῶντας ὅλη του τὴν εὐθυμία. Γι' αὐτὸ οἱ στρατιῶτες τὸ εὕρισκαν ἁπλούστατο νὰ τὸν μιμοῦνται.

— Ὁ Δυμουριὲ σήμερα σφίγγει τὴν κοιλιά του, ἔλεγαν γελῶντας. Προγευματίζει μ' ἕνα κρομμύδι. Ἂς κάμουμε καὶ μεῖς τὸ ἴδιο.

Μόνο ὁ Γιάννης, πρέπει νὰ τὸ ποῦμε, δὲν ἔμεινε ποτὲ πεινασμένος, γιατὶ στάμαξι τῆς Κατερίνας ὑπῆρχαν πάντα τρόφιμα φυλαγμένα γι' αὐτόν.

Στὶς 13 τοῦ Σεπτέμβρη, τὸ πρωί, ὁ μικρὸς τυμπανιστής, φρέσκος κι' εὐδιάθετος, καθόταν στάμαξι καὶ μιλοῦσε ἥσυχα μὲ τὴ Λίζα γιὰ τὶς βουτυρωμένες φέτες ποὺ τοὺς εἶχε μοιράσει πρὸ ὀλίγου ἡ Κατερίνα, ὅταν εἶδε νἀσε περνᾷ ὁ συνταγματάρχης Βερναρδιέ.

Συνομιλοῦσε πολὺ ζωηρὰ μ' ἕνα νέο ἀξιωματικὸ ἀπὸ τὴν ἀκολουθία τοῦ Δυμουριὲ κι' ὁ Γιάννης τὸν ἄκουσε νὰ λέῃ:

— Ἀλήθεια λοιπόν, κυριεύθηκε τὸ Κρουᾶ;

— Μάλιστα, συνταγματάρχα. Ὁ στρατηγὸς τὸ ἔμαθε πρὸ ὀλίγου ἀπὸ ἕνα χωρικό, ποὺ πέρασε τὸ δάσος κι' ἔφερε τὴν εἴδηση. Τὰ στρατεύματά μας ὑποχώρησαν στὸ Σαὶν-Ποπυλέ.

— Μὰ τότε κινδυνεύουμε νὰ κυκλωθοῦμε!

— Ἐννοεῖται! Κι' ἀκριβῶς γιὰ νὰ ξαναπάρετε αὐτὴ τὴ θέση, φεύγετε μὲ τὸ στρατηγὸ Σαζό.

— Ναί, ναί, εἶναι ἀνάγκη. Τὸ Κρουᾶ πρέπει νὰ ξαναγίνῃ δικό μας. Τί ἀφροσύνη νὰ ἐμπιστευθοῦν αὐτὸ τὸ πέρασμα 'ς ἕνα στρατὸ ἐντελῶς ἀνεπαρκῆ!

— Κι' ἐγὼ αὐτὸ λέω. Ἀλλὰ τὸ κακὸ ἔγεινε καὶ πρέπει τώρα νὰ διορθωθῇ. Ὁρίστε τὴ διαταγή σας.

— Εὐχαριστῶ. Χαίρετε!

— Χαίρετε! Καλὴ ἐπιτυχία!

. . . . . .

— Αὐτὴ τὴ φορὰ τελείωσαν τὰ ψέμματα! φώναξε ὁ Γιάννης, ἀφίνωντας τὴ φέτα του καὶ τρέχωντας ἴσια στὴ σκηνή του.

Σὲ μιὰ στιγμὴ ντύθηκε κι' ὡπλίσθηκε. Ἦταν ὁ πρῶτος στρατιώτης στὸ Ἔννατο ποὺ ἑτοιμάσθηκε γιὰ τὴν πορεία καὶ γιὰ τὴ μάχη.

Τὸ σύνταγμα συναθροίσθηκε κι' ὁ Βερναρδιὲ ἔδωσε 'ς ὅλους τὶς διαταγές του.

Ἡ πορεία ἐκείνη, μέσ' ἀπὸ τὸ δάσος, στὸ πλευρὸ τοῦ ἐχθροῦ, ἔπρεπε νὰ γίνῃ μὲ τὴ μεγαλύτερη προσοχή. Περισσότερο παρὰ ποτέ, οἱ προφυλακὲς ἔπρεπε νὰ κάνουν τὸ χρέος τους. Οἱ στρατιῶτες θὰ περπατοῦσαν ὅσο τὸ δυνατὸ ἀθόρυβα. Καμμιὰ ὁμιλία δὲν ἦταν συγχωρημένη. Ἀπόλυτη σιωπή.

Καὶ τὸ Ἔννατο ξεκίνησε, ἀκολουθούμενο ἀπὸ ἄλλα δυὸ τάγματα, ποὺ ὁ Δυμουριὲ εἶχε προστάξει νὰ τὸν ἐνισχύσουν. Ὁ στρατὸς αὐτός, ποὺ τὸν διοικοῦσε ὁ στρατηγὸς Σαζό, πήγαινε νἀνακτήσῃ τὴ χαμένη θέση τοῦ Κρουᾶ-ὦ-Μπουᾶ.

Τὸ ἱππικό, ἀπὸ πέντε ἴλες οὐσσάρων τοῦ Σαμπορὰν, ἀνίχνευε στὰ πλευρὰ τοῦ πεζικοῦ, ἀκολουθῶντας τὴν ἀκροδασιά. Καὶ μιὰ ἄλλη ἴλη οὐσσάρων περιστοίχιζε τέσσερα κανόνια τῶν ὀκτώ, ποὺ εἶχαν ξεκινήσει.

Ἀλλά, καθὼς εἴπαμε, οἱ δρόμοι ἦταν σὲ κακὴ κατάσταση. Πολλὲς φορὲς τὰ κανόνια χώθηκαν στὶς λάσπες κι' οἱ στρατιῶτες ὑποχρεώθηκαν νὰ ζεχοῦν στοὺς τροχοὺς γιὰ νὰ τὰ ξεκολλήσουν. Τὰ κάρρα μὲ τὰ τρόφιμα δὲν μπόρεσαν νἀκολουθήσουν. Κι' ὕστερ' ἀπὸ δώδεκα ὧρῶν περιπετειώδη πορεία, τὸ σύνταγμα κατόρθωσε νὰ φθάσῃ στὸ Βουζιὲρ τἄλλο πρωί.

Ἐπειδὴ οἱ στρατιῶτες, κατακουρασμένοι, δὲν μποροῦσαν νὰ κάμουν τὴν ἴδια ἡμέρα τὶς δυὸ λεῦγες ποὺ τοὺς ἐχώριζαν ἀπὸ τὸ πέρασμα, ὁ Σαζὸ ἄφησε τὴν ἐπίθεση γιὰ τὴν ἐπαύριο.

Στὶς 14 τοῦ Σεπτέμβρη, στὶς τρεῖς τὸ πρωί, ξεκίνησε ἀπὸ τὸ Βουζιὲρ μὲ τὸ ἀπόσπασμά του ἀπὸ πέντε χιλιάδες ἄνδρες.

Σὲ λίγο ἡ ἐμπροσθοφυλακὴ ἀπάντησε τοὺς Αὐστριακοὺς κι' ἔπεσαν οἱ πρῶτες τουφεκιές. Τὸ Ἔννατο ἄνοιξε τὴ μάχη. Καὶ γιὰ πρώτη φορὰ μεταχειρίσθηκε τὸ νέο σύστημα τῆς ἀραιᾶς φάλαγγος, ποὺ ἔμελλε νἀντικαταστήσῃ σὲ λίγο τὴν καθιερωμένη τακτική.

Γιατὶ πρέπει νὰ ξέρετε, παιδιά μου, πὼς ἴσαμε τότε, οἱ στρατιῶτες πήγαιναν στὴ μάχη κολλημένοι σχεδὸν ὁ ἕνας μὲ τὸν ἄλλον ἤ, ὅπως τὸ ἔλεγαν, κατὰ φάλαγγα πυκνή. Οἱ ἀξιωματικοὶ μποροῦσαν ἔτσι νὰ ἐπιτηροῦν καὶ νὰ διευθύνουν καλύτερα τοὺς ἄνδρες τους· μὰ τὸ κακὸ ἦταν ποὺ μόνο ἡ πρώτη κι' ἡ δεύτερη γραμμὴ μποροῦσαν νὰ πυροβολοῦν. Οἱ κατοπινές, ἀπ' αὐτὴ τὴ ἔποψη, ἦταν ἄχρηστες· κι' ἐκτὸς ἀπ' αὐτό, ἡ πύκνωση τοῦ στρατεύματος τὸ ἔκανε πολὺ εὐπρόσβλητο. Μιὰ σφαίρα κανονιοῦ ἄξαφνα,— κανονιοῦ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ἐννοεῖται,—μποροῦσε νὰ σαρώσῃ ἕνα ὁλάκερο στοῖχο ἀπὸ δέκα στρατιῶτες· καὶ σὲ τέτοιες περιστάσεις, ὁ λοχίας περιοριζόταν νὰ προστάζῃ:

—Πυκνώσατε τὰς τάξεις!

(Ἔπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

[Κατὰ τὸ Γαλλικὸ τοῦ λοχαγοῦ Danrit

ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΟΣ ΧΟΡΟΣ

Σερνόντανε τὰ φύλλα τὰ ξερὰ
Στὰ πόδια μου μὲ κλάμματα καὶ στόνους,
Καὶ μέσ' τὴ γύμνια, μὲ γυρμένους κλώνους
Σιγούσανε τὰ δέντρα θλιβερά.

Ὤ; φέρτε ἐδῶ βιολιά, βιολιὰ ἠχηρά,
Νὰ χύσουνε τοὺς ζηλεμένους τόνους,
Νὰ θυμηθοῦνε πάλι τὰ δεντρὰ
Τἀηδόνια, νὰ ξεχάσουνε τοὺς πόνους.

Ἐλᾶτε! Δόστ' ἐδῶ μιὰ συναυλία!
Κι' ὅταν θὰ φύγῃ αὐτὴ ἡ μελαγχολία,
Ἴσως νἀρθοῦνε οἱ ἀρχαῖες των θεές,

Κι' ἀνάμεσα στοὺς γέρικους κορμοὺς των,
Ἴσως χορέψουν πάλι τοὺς χορούς των,
Μ' ἀπόκοσμες, οὐράνιες ματιές....

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΠΑΝΤΕΡΜΑΛΗΣ

Ο ΠΑΠΠΟΥΣ

Ὅσες φορὲς γύριζε ἀπ' ἔξω ὁ παπποῦς μας, καὶ τὸν ρωτοῦσε ἡ μητέρα ποῦ ἤταν, ἀπαντοῦσε σχεδὸν πάντοτε:

— Ἔρχομαι ἀπ' τὸ λείψανο.

Ἡ μητέρα τὸν ρωτοῦσε ἀπὸ ποιὸ λείψανο, ὁ παπποῦς ἀπαντοῦσε κι' ἀρχίζε μιὰ συζήτηση ἀναμεταξύ τους: Τὶς περισσότερες φορὲς ἔδρισκαν τὴν καταγωγὴ τοῦ μακαρίτη κι' ἀνακάλυπταν ἕνα συγγενή του, μὲ τὸν ὁποῖο θἄχαμε βέβαια κι' ἐμεῖς κάποια συγγένεια. Γιατί ὁ παπποῦς γνώριζε στὴν πατρίδα ὅλο τὸν κόσμο καὶ ἀμέτρητοι ἦταν οἱ μακρυνοὶ καὶ κοντινοὶ συγγενεῖς μας. Ἦταν ἀδύνατο νὰ περάσουν τρεῖς-τέσσερες ἡμέρες γραμμή, χωρὶς ὁ παπποῦς, γυρίζοντας ἀπ' ἔξω, νὰ πῇ τό: «ἔρχομαι ἀπ' τὸ λείψανο».

Ἐμεῖς τὰ παιδιὰ εἴχαμε μάθει τὴ συνήθειά του αὐτή, καὶ ὅσες φορὲς ἔβγαινε ἔξω καὶ τὸν παρακαλούσαμε νὰ μᾶς πάρῃ κι' ἐμᾶς, ὁ παπποῦς μᾶς ἀπαντοῦσε:

— Μὰ πηγαίνω στὸ λείψανο.

Αὐτὴ ἡ ἀπάντηση δὲν μᾶς ἐδείλιαζε. Ἐπιμέναμε, καὶ μπρὸς στὴν ἐπιμονή μας, γιὰ νὰ ξεφύγῃ ὁ παπποῦς, ἀναγκαζόταν νὰ ὑποσχεθῇ πὼς, ἅμα θὰ γύριζε, θὰ μᾶς ἔφερνε κάτι.

Καὶ γύριζε πάντα μὲ κάτι στὸ χέρι, προωρισμένο γιὰ μᾶς.

Γι' αὐτὸ ἡ στιγμὴ ποὺ γύριζε ὁ παπποῦς ἦταν γιὰ μᾶς στιγμὴ εὐτυχίας. Μέσ' στὸ νοῦ μας ὁ παπποῦς ἦταν ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἔφερνε τὴ χαρά, ἦταν ὁ ἴδιος ὁ ἄγγελος τῆς εὐτυχίας. Μὰ κι' ὅσες φορὲς μᾶς ἀπειλοῦσε κάτι ἄσχημο καὶ κακό, ὅσες φορὲς βρισκόμαστε κατηγορούμενοι μπρὸς στὴ μητέρα ἤ στὸν πατέρα γιὰ ὅ,τιδήποτε σφάλμα ἤ ζημία, ὁ παπποῦς ἦταν τότε ὁ ἄγγελος τῆς σωτηρίας· σὰ νἄταν ὁ φυσικός μας προστάτης καὶ συνήγορος, ἐπενέβαινε πάντα μὲ τὸ χαμόγελό του τὸ ἀγαθό, ἡ μητέρα ἤ ὁ πατέρας ὑποχωροῦσαν πάντα, κι' ὁ κίνδυνος ἐξαφανιζόταν σὰ μαγικά.

* * *

Ἦρθε ὅμως καιρὸς ποὺ ὁ παπποῦς μᾶς ἔφυγε.

Δὲν ξέραμε ἐμεῖς τὰ παιδιὰ τὸ λόγο ποὺ μᾶς ἐστέρησε τὸν παππού. Ξέραμε μόνο πὼς πῆγε στὸ σπίτι τοῦ θείου μας, τοῦ γιοῦ του, ποὺ ἦταν ὑπάλληλος στὴν Ἀθήνα· καταλαβαίναμε πὼς ὁ παπποῦς εἶχε φύγει μακρυά.

Στὴν ἀρχὴ δοκιμάσαμε μιὰ πικρὴ ἀπογοήτευση. Μᾶς φάνηκε πὼς εἴμαστε πιὰ ἔρημα στὸν κόσμο κι' ἀπροστάτευτα.

Ἕνα πρωὶ ἔξαφνα λάβαμε ἕνα δέμα ἀπ' τὴν Ἀθήνα· εἶχε μέσα δῶρα γιὰ ὅλους μας. Χαρήκαμε ὑπερβολικὰ καὶ μᾶς φάνηκε σὰ νἄταν πάλι ὁ παπποῦς κοντά μας.

Ἐγώ, σὰν πιὸ μεγάλος, ἔπιασα νὰ τοῦ γράψω ἕνα γράμμα γιὰ νὰ τὸν εὐχαριστήσω ἀπὸ μέρους ὅλων τῶν παιδιῶν. Μόλις κατόρθωνα νὰ γράφω τὶς ἰδέες μου. Σὰν τέλειωσα ἔδωσα στὸν πατέρα τὸ γράμμα νὰ τὸ δῇ. Τὸ διάβασε μ' ἕνα χαμόγελο στὰ χείλη. Μοῦ τὸ ξανάδωσε καὶ μοῦπε:

— Γιὰ πές του, πηγαίνει ἀκόμη στὰ λείψανα, κεῖ πέρα στὴν Ἀθήνα;

Καὶ γέλασε. Ἡ μητέρα, ποὺ τὴ στιγμὴ ἐκείνη περνοῦσε ἀπ' τὸ δωμάτιο, γέλασε κι' αὐτὴ καθὼς τἄκουσε.

Ἐγὼ πικράθηκα. Μοῦ φάνη πὼς ὁ παπποῦς προσβάλλονταν ἀπ' τὴν κουβέντα αὐτὴ τοῦ πατέρα. Χωρὶς ν' ἀπαντήσω, ἔκλεισα τὸ γράμμα μου.

* * *

Περάσαν πολλὲς μέρες, κι' ἀγάλια-ἀγάλια ἡ ἀγωνία ποὺ εἶχα νὰ λάβω ἀπάντηση τοῦ παππού, ξεθύμανε μέσα μου, χωρὶς νὰ λάβω τέτοια.

Περάσαν δυὸ μῆνες κι' ὁ παπποῦς δὲ μᾶς ἔγραφε. Μόνο ὁ θεῖος, γράφοντας στὴ μητέρα, ἐπρόσθετε στὸ τέλος ξερά: «ὁ πατέρας ὑγιαίνει».

Ἡ μητέρα δὲν ἔκρυβε κάποια ἀνησυχία ποὺ ἄρχιζε νὰ αἰσθάνεται, κι' ἐμεῖς τὰ παιδιὰ συνηθίσαμε σιγὰ-σιγὰ καὶ στὴν ἀνησυχία αὐτή, ὅπως συνηθίζαμε τότε 'ς ὅλα.

Τέλος ἦρθε ἕνα πρωί, ποὺ ἤτανε προωρισμένο νὰ σκεπάσῃ μὲ λύπη τὸ σπίτι μας. Ὁ θεῖος ἔγραψε πὼς ὁ παπποῦς ἦταν ἄρρωστος βαρειά. Ἡ μητέρα ἑτοίμασε τὰ πράγματά της γιὰ νὰ φύγῃ ἀμέσως μόλις θὰ λάβαινε ἀνησυχαστικὰ νέα.

Θυμᾶμαι πὼς μέσα στὸ παιδικό μου μυαλὸ ἤτανε σκοτάδι καὶ μέσ' στὸ σκοτάδι μιὰ λέξη χοροπηδοῦσε σὰ διάβολος. Ὁ παπποῦς εἶχε ἀρτηριοσκλήρωση. Αὐτὴ ἡ λέξη μοῦ ξέσχιζε τὴν καρδιά, σκληρὴ καὶ κακιά, σὰ νὰ ἤτανε αὐτὴ ἡ ψυχὴ καὶ ἡ σάρκα τῆς δυστυχίας.

Οἱ μέρες περνοῦσαν ἀργὰ καὶ λυπημένα. Ὁ θεῖος μᾶς ἔγραφε κάθε μέρα· πότε «καλύτερα» ἔλεγε, πότε «τὰ ἴδια». Ἡ μητέρα δὲν εἶχε φύγει ἀκόμα.

Ἕνα ἄλλο πρωί, δὲν εἶχε περάσει βδομάδα, ὁ πατέρας ἦρθε νωρίτερα ἀπ' τὴν ὥρα του.

Κάτι φοβηθήκαμε.

Σὲ λίγο ἀκούσαμε τὴ μητέρα νὰ κλαίῃ. Ἀμέσως ἐννοήσαμε κι' ἡ λύπη μᾶς ἐπλάκωσε τὴν καρδιά.

Σὰ νὰ περίμεναν ἀνυπόμονα ἀπὸ πολὺν καιρὸ τὰ δάκρυά μου πίσω ἀπὸ τὰ μάτια μου, ξέσπασαν τώρα ἀκράτητα. Αἰσθανόμουνα τὴν ἀνάγκη νὰ κλάψω ἀτέλειωτα. Ἔκλαψα, ἔκλαψα,— πρώτη φορὰ μὲ τὴν ἀληθινὴ λύπη στὴν καρδιά μου.

Ἀμυδρὰ θυμᾶμαι πὼς μέσα στὰ κλάμματά μου, ἄκουγα στὸ διπλανὸ δωμάτιο τὴν ὑπηρέτρια, ποὺ ἔλυνε τὶς βαλίτσες, ποὺ εἶχε ἑτοιμάσει ἡ μητέρα γιὰ τὸ περιττὸ πιὰ ταξείδι.

ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

"ΤΑ ΧΕΛΙΔΟΝΙΑ,,

[Ὁ κ. Ζαχαρίας Λ. Παπαντωνίου, καθὼς σᾶς εἶπα τὴν ἄλλη φορὰ στὴν Ἀλληλογραφία, ἐξέδωσε ἕνα βιβλίο μὲ ποιήματα γιὰ παιδιά, τονισμένα ἀπὸ τὸ μουσικοσυνθέτη κ. Γεώργιο Λαμπελέτ. Εἶναι ἀπὸ τὰ ὡραιότερα, καὶ ἴσως τὰ ὡραιότερα ποιήματα, ποὺ γράφθηκαν στὴν Ἑλλάδα γιὰ παιδιά. Ἀπὸ τὸ θαυμάσιο αὐτὸ βιβλίο,—«Τὰ Χελιδόνια», ὁ τίτλος του,—ἀναδημοσιεύω, κατὰ τὴν ὑπόσχεση ποὺ σᾶς ἔδωσα τότε, μερικὰ κομμάτια. Καὶ πρῶτα-πρῶτα, ἕνα μέρος ἀπὸ τὴν ἀφιέρωση τοῦ ποιητοῦ στὴ μνήμη τοῦ ἀδελφοῦ του, τοῦ ζωγράφου Ἀθανασίου Παπαντωνίου, καθηγητοῦ τῆς Σχολικῆς Ἐπιγραφῆς, ποὺ εἶναι κι' αὐτὴ ἓν ἀληθινὸ ποίημα. —Σ.τ.Δ.]

Ἀδελφέ,

Μοῦ ἔδωσες τὴ βαθύτερη πληγὴ ποὺ μποροῦσε νὰ δώσῃ ἡ ἀγάπη. Σοῦ δίνω αὐτοὺς τοὺς στίχους.

Ξέρω πόσο αὐστηρὸς θὰ εἶσαι μέσα στὴν ὁμορφιὰ ποῦ ζῆς. Ὅμως ἄξιωσέ τους μ' ἕνα βλέμμα καλοσύνης. Ἤθελα νὰ δώσω στὰ παιδιὰ λίγο τραγούδι, ὅπως ὁ πατέρας μας τὰ γράμματα, ὅπως ἐσὺ τὴ γραμμὴ καὶ τὸ χρῶμα. Κοινὸ συναίσθημα ὡδήγησε καὶ τοὺς τρεῖς κοντὰ στὴν ἡλικία ποὺ δὲν τὴν ἄγγιξε ἀκόμα τὸ κακό.

. . . . . .

Ο ΚΟΚΟΡΑΣ

Ἕνας κόκορας ὁλάσπρος
μὲ ψηλὸ λειρί,
καμαρώνει καὶ φουσκώνει
καὶ λιλιὰ φορεῖ,
καὶ θαρρεῖ πὼς τὸ κατέτσι
μόλις τὸν χωρεῖ.

Ἅμα βρῇ κανένα σπόρο
μέσα στὴν αὐλή,
τὸ κεφάλι του σηκώνει
καὶ τὸ διαλαλεῖ.
νὰ τὸ μάθουνε σὲ δύση
καὶ σ' ἀνατολή.

Τὴ στιγμὴ ποὺ σουλατσάρει
μὲ τὸ βῆμα ἀργό,
«δὲν ξανάειδα, λὲν οἱ κότες,
τέτοιο στρατηγό».
Μὰ κι' ὁ ἴδιος συλλογιέται:
«Μωρὲ τ' εἶμαι γώ!»

Ξάφνω βλέπει ἕνα γερόκι,
Ἄχ! τὴν ὥρα αὐτὴ
τὸ βαρὺ περπάτημά του
ἔχει μπερδευτῇ,
κι' ἀστραπὴ μὲς στὸ κοτέτσι
τρέχει νὰ κρυφτῇ.

Ο ΠΕΥΚΟΣ

Ἕνας πεῦκος μὲς στὸν κάμπο
γέρασε ὁ φτωχός.
Στέκει ἐκεῖ πρωὶ καὶ βράδυ
μονάχος.

Ἔχασε μεγάλους κλώνους,
ἔμαθε πολλά.
Ζῆ διακόσια τόσα χρόνια
στρογγυλά.

Ἄκουσε τὰ καρυοφύλλια,
εἶδε ἀρματωλούς,
πέρασε πολέμους, μπόρες
κεραυνούς.

Μὰ βαστάει σὰν παλικάρι
ὅσο κι' ἂν γερνᾷ,
κι' ἀγνατεύει πέρα ὡς πέρα
τὰ βουνά.

Ο ΤΕΜΠΕΛΗΣ ΚΟΥΒΑΣ

Ἕνας κουβὰς τεμπέλης, μιὰ φορά,
ὅπου ἔβγαζε νερὸ πρωΐ καὶ βράδυ,
νὰ ἐκδικηθῇ ζητοῦσε τὸ πηγάδι,
χτυπώντας το δεξιὰ κι' ἀριστερά.

Καὶ τοῦλεγε μιὰ στάμνα: «Φουκαρά,
γυρεύεις τὸ πηγάδι νὰ χαλάσῃς
ὅπου ἔχει τέτοια πέτρινα πλευρά;
Τὴν κόκα σου θὰ σπάσῃς!»

Ζ. Δ. ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ

ΑΘΗΝΑΪ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΧΑΙΡΕ, Ο ΠΟΛΙΤΗΣ!

Ἀγαπητοί μου,

ΥΡΙΖΩ ἀπὸ μιὰ κηδεία, μιὰ μεμάλη κηδεία ποὺ μάζεψε στὸν Ἅγιο Κωνσταντῖνο ὅ,τι πιὸ ἐπίσημο καὶ πιὸ διαλεχτὸ ἔχει ἡ Ἀθήνα. Ποιὸς κηδευόταν μὲ τόσον κόσμο, μὲ τόση πομπή, μὲ τόση τιμή, μὲ τόση λατρεία; Ἕνας ἄνθρωπος ποὺ τοῦ ἄξιζε ἕνας ἄνθρωπος ποὺ τόνομά του δὲν θὰ ξεχαστῇ ποτέ· Ὁ Νικόλαος Πολίτης. Ἀπὸ ζώντας, ἡ Ποίηση, — ἡ Μοῦσα ποὺ καθιερώνει τὶς ἀξίες,—τοῦ ἔστησε κηδὲ τὸ βωμό του. Πολὺ πρὶν προσφωνήσῃ τὸν νεκρὸ στὴν ἐκκλησία μ' ἕνα ὡραῖο ἐλεγεῖο ὁ ποιητὴς Σκίπης, ἕνας ἄλλος, ὁ μεγαλύτερος ἀπὸ τοὺς ποιητάς μας, ὁ Κωστῆς Παλαμᾶς, τὸν ὕμνησε στοὺς «Πατέρες» του. Τὸ μεγαλόπρεπο, τὸ ἀληθινὰ ἐμπνευσμένο αὐτὸ ποίημα βρίσκεται μέσ' στοὺς «Βωμούς», ποὺ φάνηκαν τὸ 1915. Ἀ αὐτὸ ὁ Παλαμᾶς μιλεῖ γιὰ ὅλους ἐκείνους ποὺ προηγήθηκαν στὴ δημιουργία μιᾶς νέας πνευματικῆς Ἑλλάδας, γιὰ ὅλους τοὺς «πατέρες» τῆς καινούργιας μας ποίησης καὶ φιλολογίας: Γιὰ τὸν Κορνάρο τοῦ κρητικοῦ Ἐρωτόκριτου, γιὰ τὸν Σολωμό, τὸν Ρίγγα, τὸν Βηλαρᾶ, τὸν Πολυλᾶ, τὸν Κάλβο, τὸν Βαλαωρίτη, τὸν Ψυχάρη. Καὶ γιὰ τὸν Νικόλαο Πολίτη. Δὲν ἦταν βέβαια ποιητής. Μὰ ἦταν ἕνας σοφός, ποὺ μὲ τὴν ἐργασία του ἐβοήθησε τὴν ποίηση. Ἔτσι ἁπλᾶ καὶ πλάγια σᾶς τὸ λέω ἐγώ. Ἀκοῦστε ὅμως πῶς τὸ λέει κι' ὁ ποιητής. Διαβάστε αὐτὸ τὸν ἔξοχο ὕμνο στὸν Πολίτη καὶ στὸ Ἔργο του, ἀπὸ τοὺς «Βωμοὺς» τοῦ Παλαμᾶ:

«Χαῖρε, ὁ Πολίτης, ὁ Σοφός! — Ἡ αὐγὴ ροδογελοῦσε.—Σταραχνιασμένο, στὸ κλειστὸ παλάτι, βαρὺς ὕπνος — τὸ γέρο καταχώνιαζε τὸ βασιλιά· τὸ Μύθο.— Καὶ γύρω του νυχτερευτὲς καὶ λιδανίστρες γύρω — θρησκεῖες, λατρεῖες· καὶ οἱ βωμοὶ λογῆς καὶ σὰ σδυσμένοι.—Καὶ τὰ πορτοπαράθυρα τοῦ παλατιοῦ τάνοιγεις — καὶ μπάζεις μέσα τῆς ζωῆς τὸ φῶς καὶ τὸν ἀέρα—καὶ λὲς τοῦ Μύθου: Ξύπνησε! καὶ λὲς τοῦ Ρίγγα: Μίλα!—ξύπνα καὶ νὰ ἡ Παράδοση καὶ νὰ ἡ Νεράϊδα, μίλα! — Καὶ ξεσκεπάζεις τῆς κρυφῆς λιγόλοης Παροιμίας—τἀγαλματένιο πρόσωπο, νόημα, φωνὴ τῆς δίνεις. — Καὶ τῆς καρδιᾶς μας τὴν καρδιὰ μᾶς δείχνεις: τὸ Τραγούδι,—τὸλόδροσο, τὸ πιὸ ὄμορφο ρηγόπουλο καὶ κράζεις: — Ἀκοῦστε το πῶς κελαϊδεῖ καὶ δέστε το πῶς πάει!»

Ἔ, τώρα ξέρετε τὸ Ἔργο τοῦ Νικολάου Πολίτη τοῦ Σοφοῦ: Ξέθαψε, ξεσκάλισε, μελέτησε τὸ Μύθο καὶ μπροροῦμε νὰ ποῦμε πῶς αὐτὸς ἵδρυσε τὴ νεοελληνικὴ Μυθολογία. Τὰ παραμύθια, οἱ παραδόσεις, οἱ θρύλοι τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ βρῆκαν στὸν Πολίτη ἕναν ἀκάματο συλλέκτη, ἕνα φωτισμένο μελετητή, ἕναν ἀπαράμιλλο ἐξηγητὴ καὶ ταξιθέτη. Τὸ ἴδιο ἔκαμε γιὰ τὶς Παροιμίες, τὸ ἴδιο γιὰ τὰ Δημοτικὰ Τραγούδια. Ἦταν ὁ μεγαλύτερος λαογράφος τῆς ἐποχῆς μας. ἀληθινὰ δημιουργικὸς στὴν ἐπιστήμη του. Παρουσίασε τὸ Νεώτερο Ἕλληνα μὲ ὅ,τι βαθύτερα σκέπτεται καὶ πιστεύει· καὶ μ' αὐτοὺς τοὺς μύθους, μ' αὐτὲς τὶς παροιμίες, μ' αὐτὰ τὰ τραγούδια, ἔδειξε τὸ σύνδεσμο ποὺ τὸν ἑνώνει μὲ τὸν Ἀρχαῖο. Ἔστησε τὴ Ρωμιοσύνη πλάϊ στὴν Ἑλλάδα, μὲ τὴν ἴδια βασιλικὴ πορφύρα σκεπασμένες καὶ τὶς δυό. Καὶ μ' αὐτὸ τὸν τρόπο ἐβοήθησε, ὅσο κανένας ἄλλος, τὴ νεοελληνικὴ ποίηση καὶ φιλολογία. Γιατὶ ἐπρόσφερε στὸν ἕλληνα ποιητή, στὸν ἕλληνα λογοτέχνη, τὸ πιὸ πολύτιμο ὑλικό: αὐτὰ τὰ θεμέλια ποὺ βασίζουν ἀκλόνητα τὰ ἔργα τῆς φαντασίας.

Μπορεῖ κανεὶς νὰ φανταστῇ, ἂν μιὰ τέτοια ἐργασία γίνεται μὲ λίγο κόπο! Δὲν πιστεύω νὰ ἐργάσθηκε στὴν Ἑλλάδα, νὰ ἐκοπίασε ἄνθρωπος περισσότερο ἀπὸ τὸν Πολίτη. Στὴ γενεὰ τῶν χαλκεντέρων ἦταν ὁ πρῶτος. Πέθανε ἑόδομήντα χρονῶν, μὰ μπροῦμε νὰ ποῦμε πῶς πέθανε νέος. Γιατ' ἦταν ἀκόμα 'ς ὅλη του τὴν ἀκμή, 'ς ὅλη του τὴ δράση. Ὡς τὴν τελευταία του ἡμέρα ἐργαζόταν. Κι' ὄχι μόνο στὴν ἐπιστήμη του. Ἦταν καθηγητὴς τῆς Συγκριτικῆς Μυθολογίας καὶ τῆς Λαογραφίας στὸ Πανεπιστήμιο, πρόεδρος τῆς Λαογραφικῆς Ἑταιρείας, Πρόεδρος τῆς Ἀρχαιολογικῆς, Πρόεδρος τοῦ Παρνασσοῦ. Θαῦμα πῶς τὰ πρόφταινε τόσα, χωρὶς νάφίνῃ στιγμὴ τὶς ἀγαπημένες του μελέτες, χωρὶς νὰ περνᾷ χρόνος ποὺ νὰ μὴ φανῇ ἕνα σύγγραμμα δικό του,— πότε μιὰ τέλεια συλλογή, πότε μιὰ θαυμάσια μελέτη. Ὁλάκαιρη βιβλιοθήκη γεμίζουν τὰ συγγράμματα ποὺ ἀφίνει ὁ Νικόλαος Πολίτης.

Ὁ Σοφὸς . . . Πολλοὺς τοὺς εἶπαν σοφούς, σὰν τὸν Πολίτη ὅμως δὲν ἦταν κι' ἄλλος. Ἀφάγταστο τὸ τί εἶχε διαβάσει στὴ ζωή του! Μοῦ ἔκανε τὴν ἐντύπωση πῶς δὲν ὑπάρχει πρᾶγμα ποὺ νὰ μὴν τὸ ξέρῃ αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος! Καὶ στὰ φιλολογικὰ ἀκόμη, τὰ πιὸ ἰδιαίτερα, τὰ πιὸ εἰδικά,

κανείς μας δὲν ἦταν πιὸ ἐνήμερος ἀπὸ τὸν ἐπιστήμονα αὐτόν. Μιὰ φορά, γιὰ πολὺν καιρό, ἔγραφε στὸ περιοδικὸ «Ἑστία» τὴν παγκόσμια πνευματικὴ κίνηση, φιλολογική, ἐπιστημονική, φιλοσοφική, καλλιτεχνική. Ἔ, τέτοια στήλη δὲν ξαναφάνηκε 'ς ἑλληνικὸ περιοδικό. Γιατί μόνο ἕνας, ὁ Πολίτης, μποροῦσε νὰ τὴ γράφῃ μὲ τόση ἐνημερότητα.

Ἀργότερα, γιὰ λίγο καιρὸ ὅμως, ἔκαμε καὶ διευθυντὴς τῆς «Ἑστίας». Ἦταν ἀκριβῶς ἡ ἐποχὴ ποὺ πρωτάρχισα κι' ἐγὼ νὰ δημοσιεύω διηγήματα στὸ περίφημο ἐκεῖνο περιοδικό. Καὶ τὰ πρῶτα χρήματα ποὺ κέρδισα ἀπὸ τὴ φιλολογική μου ἐργασία, τὰ πῆρα, ἕνα βράδυ, στὸ γραφεῖο τῆς «Ἑστίας», ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Πολίτη.

Ἀλλ' ἀξίζει νὰ σᾶς διηγηθῶ ἐκτενέστερα αὐτὴ τὴν ἀνάμνησή μου. Καὶ θὰ τὸ κάμω στὸ ἐρχόμενο.

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΑΤΡΙΔΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ τοῦ JULES VERNE

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Κ'. (Συνέχεια)

Ἀλλὰ καὶ σὲ κάποιο ἀπ' αὐτὰ τὰ νησιά, εἴτε ἀκατοίκητο, εἴτε κατοικημένο, ἡ ζωὴ θὰ ἐξασφαλιζόταν, ἡ σωτηρία θὰ ἦταν βέβαιη καί, ποιὸς ξέρει, ὁ γυρισμὸς στὴν πατρίδα, ἀργὰ ἢ γρήγορα, θὰ γινόταν...

Ἔπειτα, ἀφοῦ ἀπὸ τὶς 27 τοῦ Σεπτέμβρη, ἡ βάρκα, ποὺ τὴν ἔσπρωχνε νότιος ἄνεμος. εἶχε προχωρήσει πρὸς τὰ βορεινά, καθόλου ἀπίθανο ἡ γῆ ἐκείνη ποὺ εἶχαν ἰδῇ, νἀνῆκε στὴν αὐστραλιανὴ ἤπειρο καί, ἂν εἶχαν τύχη, στὴν Τασμανία, στὴ Βικτωρία, ἢ στὴ μεσημβρινὴ Αὐστραλία. Θὰ ἔρθαναν ἔτσι στὸ Χόμπαρτ-Τάουν, στὸ Μέλμπουρν ἢ στὴν Ἀδελαΐδα καὶ θὰ σωζόνταν. Ἂν ὅμως ἡ βάρκα ἄραζε στὸ δυτικὸ μέρος, στὸν ὅρμο τοῦ Γεωργίου ἢ στὸ ἀκρωτήρι Λαιβίν, ὅπου θἀπαντοῦσαν ἀγριανθρώπους, δὲν θἄταν χειρότερα; . . Στὴ θάλασσα εἶχαν τοὐλάχιστο τὴν ἐλπίδα νἀπαντήσουν κανένα πλοῖο γιὰ τὴν Αὐστραλία ἢ γιὰ τὰ νησιὰ τοῦ Εἰρηνικοῦ.

— Τὸ βέβαιο εἶναι, εἶπε ὁ Φρὶτς στὴ γυναίκα του ποὺ εἶχε καθήσει κοντά του, πὼς τώρα εἴμαστε πολὺ μακρυὰ ἀπὸ τὴ Νέα-Ἑλβετία, ἑκατοντάδες λεῦγες...

— Βεβαιότατα, ἀποκρίθηκε ἡ Τζέννυ. Εἶναι ὅμως κάτι τί, ποὺ βρισκόμαστε τώρα κοντὰ σὲ μιὰ στεριὰ ὁποιαδήποτε . . . Ὅ,τι ἔκαμε ἡ οἰκογένειά σου στὴ Νέα Ἑλβετία, ὅ,τι ἔκαμα ἐγὼ στὸν Ἀναμμένο Βράχο, γιατὶ δὲν θὰ μπορούσαμε νὰ τὸ ξανακάνουμ' ἐκεῖ;.. Ὅσα περάσαμε ὡς τώρα, μᾶς δίνουν τὸ δικαίωμα νὰ βασιζόμαστε στὸ θάρρος μας καὶ στὴ δραστηριότητά μας.

— Κι' ἂν λιποψυχοῦσα ποτέ, τὰ λόγια σου, ἀγαπητή μου Τζέννυ, θὰ μ' ἐγκαρδίωναν!.. Ὄχι, δὲν θὰ χαθοῦμε! Ἔχουμε καὶ καλοὺς συντρόφους. Ὁ ναύκληρος εἶναι ἄνθρωπος ποὺ μπορεῖ νὰ μᾶς βοηθήσῃ σημαντικά. Κι' ὁ πλοίαρχος, ἄμα γίνῃ καλά . . .

— Θὰ γίνῃ! εἶπε ἡ Τζέννυ μὲ βεβαιότητα. Αὐτὸς ὁ πυρετὸς θὰ τοῦ πέσῃ. Ἄμα βρεθοῦμε σὲ στερεά, θὰ μπορέσουμε καὶ νὰ τὸν περιποιηθοῦμε καλύτερα. Ὤ, θὰ γιατρευθῇ ὁ πλοίαρχος Γκοὺλδ καὶ θὰ ξαναγίνῃ ὁ ἀρχηγός μας.

— Νὰ ἰδοῦμε, εἶπε τότε ὁ Φρίτς, θὰ μᾶς προσφέρῃ αὐτὴ ἡ γῆ ὅ,τι μᾶς χρειάσεται;.. Δὲν τῆς ζητῶ βέβαια τἀγαθὰ τῆς Νέας-Ἑλβετίας· ἀλλὰ τοὐλάχιστο νὰ ἔχουμε νὰ τρῶμε καί, τὸ κυριώτερο, νὰ μὴν πέσουμε στὰ χέρια ἀγριανθρώπων . . . Καλύτερα τότε νὰ βγαίναμε σὲ κανένα ἔρημο ξερονῆσι!.. Σὰ νερά του θὰ βρίσκαμε ψάρια, στὶς ἀμμουδιές του κοχύλια καὶ στοὺς βράχους του ἴσως πουλιά . . . Θὰ μπορούσαμε νἀνεφοδιασθοῦμε καί, ἀφοῦ ξεκουραζόμαστε μιὰ-δυὸ ἑβδομάδες, ἀφοῦ γινόταν καλὰ κι' ὁ πλοίαρχος, θὰ κάναμε πανιὰ γιὰ νὰ βροῦμε καμμιὰ ἀκτὴ πιὸ φιλόξενη . . . Ἡ βάρκα μας εἶναι γερὴ κι' ἔχουμε καλὸ καπετάνιο νὰ τὴ διευθύνῃ.

— Πές τα αὐτὰ καὶ στοὺς ἄλλους, ἀποκρίθηκε ἡ Τζέννυ. Πρέπει νὰ τἀκούσουν, γιὰ νὰ μὴ χάσουν τὸ θάρρος τους!

— Τὸ θάρρος δὲν τοὺς ἔλειψε στιγμή, ἀγαπητή μου Τζέννυ! Κι' ἂν τοὺς ἔλειπε, ἐσὺ θὰ ἤσουν ἀρκετὴ νὰ τοὺς τὸ ξαναδώσῃς!

Καὶ πραγματικῶς· ὅταν οἱ τρεῖς γυναῖκες μὲ τὸ μικρὸ Μπόμπη ἦταν φυλακισμένες στὴν καμπίνα τους, στὸν φοβερὸ ἐκεῖνο «Φλάγκ», ποιὸς ἄλλος τοὺς ἔδινε θάρρος κι' ἐλπίδα ἀπὸ τὴ Τζέννυ, τὴ δυνατὴ Ἀγγλίδα, ποὺ εἶχε ζήσει μονάχη της στὸν Ἀναμμένο Βράχο; . .

Ἡ ἀκτὴ ποὺ εἶχαν ἰδῇ, ὅ,τι κι' ἂν ἦταν, παρουσίαζε ἕνα σπουδαῖο πλεονέκτημα. Δὲν ἦταν σὰν τὴν ἄγνωστη Νέα-Ἑλβετία, ποὺ ποτὲ δὲν περνοῦσαν ἀπὸ τὰ νερά της τὰ ἐμπορικὰ πλοῖα. Ἀπεναντίας, εἴτε στὴ μεσημβρινὴ Αὐστραλία ἀνῆκε, εἴτε στὴν Τασμανία, εἴτε σὲ κανένα ἀρχιπέλαγος τοῦ Εἰρηνικοῦ, ἡ θέση της θὰ ἦταν σημειωμένη στοὺς ναυτικοὺς χάρτες.

Ἀλλὰ ὅση κι' ἂν ἦταν ἡ ἐλπίδα τους, πὼς ἀπὸ κεῖ μποροῦσε νὰ τοὺς πάρῃ κανένα πλοῖο, ὁ Φρὶτς κι' οἱ σύντροφοί του μελαγχολοῦσαν, συλλογιζόμενοι πόση ἀπόσταση θὰ τοὺς ἐχώριζε ἀπὸ τὴ Νέα-Ἑλβετία . . . Ἑκατοντάδες λεῦγες βέβαια, ἀφοῦ ὁ «Φλάγκ», μιὰ ὁλάκαιρη ἑβδομάδα, ἔτρεχε πρὸς τἀνατολικά . . . Κι' ἂν ἡ τύχη τοὺς καταδίκαζε νὰ ζήσουν πολὺν καιρὸ στὴν ἀκτὴ ὅπου πήγαιναν τώρα, τί λύπη καὶ τί ἀπελπισία θὰ αἰσθανόνταν οἱ ἄλλοι, ποὺ τοὺς περίμεναν ἐκεῖ-πέρα! . .

Αὐτὸ δὲν ἔπαυαν νὰ συλλογίζωνται, ξεχνῶντας ἀκόμα καὶ τοὺς κινδύνους ποὺ τοὺς φοβέριζαν τὴν παροῦσα στιγμή.

Ἦταν στὶς 13 τοῦ Ὀκτώβρη. Ὁ «Ἰτιφίας», ἐδῶ κι' ἕνα χρόνο, εἶχε φύγει ἀπὸ τὴ Νέα-Ἑλβετία, μὲ τὴν ὑπόσχεση νὰ ξαναγυρίσῃ τώρα. Στὸ Φελσενχάϊμ, ὁ κύριος κι' ἡ κυρία Ζερμάττ, ὁ Ἐρνέστος, ὁ Τζάκ, ὁ κ. κι' ἡ κυρία Οὐόλστων, ἡ Ἄννα, μετροῦσαν ὁλόενα τὶς ἡμέρες καὶ τὶς ὧρες . . . Ναί, ὅλοι θὰ περίμεναν τὸ γυρισμὸ τοῦ «Ἰτιφία», θὰ τὸν παραφύλαγαν νὰ προβάλῃ ἀπὸ τὸ Ἀκρωτήρι τῆς Ψεύτικης-Ἐλπίδας. Θὰ ἐπρόσεχαν νἀκούσουν κόμα . . . Γιατί; . . Δὲν θὰ φανταζόνταν τότε πὼς τὸ μικρὸ ἐμπορικὸ καράβι εἶχε χαθῆ σε καμμιὰ ἀπὸ τὶς φοβερὲς ἐκεῖνες τρικυμίες τοῦ Ἰνδικοῦ Ὠκεανοῦ καὶ πὼς ποτὲ δὲν θὰ ξανάβλεπαν τοὺς ἐπιβάτες του;

Τελοσπάντων, αὐτὰ θὰ συνέβαιναν στὸ μέλλον. Ἀλλὰ τὸ παρὸν παρουσίαζε ἀκόμα μεγάλες δυσχέρειες, κι' αὐτὲς ἔπρεπε τώρα νὰ συλλογισθοῦν.

Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ Φραγκίσκος εἶδε στεριά, ὁ ναύκληρος προσπαθοῦσε νὰ διευθύνῃ τὴ βάρκα κατὰ τὸ βοριᾶ, ποὺ δὲν ἦταν καὶ τόσο εὔκολο, γιατὶ δὲν εἶχε πυξίδα. Ἡ θέση τῆς γῆς ἐκείνης προσδιορίσθηκε ἀπὸ τὸ Φραγκίσκο κατὰ προσέγγιση. Ἂν διαλύόταν τουλάχιστο ἡ ὁμίχλη, ἂν φωτιζόταν ὁ βορεινὸς ὁρίζοντας, θἄταν πιὸ εὔκολο νὰ διευθυνθοῦν. Δυστυχῶς, ἕνα πυκνὸ παραπέτασμα τοὺς ἔκρυβε ἀκόμα τὴ στεριά, ποὺ θἀπεῖχε, κατὰ πρόχειρους ὑπολογισμούς, τέσσερες ἢ πέντε λεῦγες.

Ἡ κωπηλασία ὡστόσο ἦταν περιωρισμένη. Ὁ Φρὶτς, ὁ Φραγκίσκος κι' ὁ Τζέννυ κωπηλατοῦσαν μ' ὅλη τους τὴ δύναμη. Ἀλλὰ ἦταν ἐξαντλημένοι, ἡ βάρκα τους εἶχε βαρὺ φορτίο καὶ θὰ χρειαζόταν ὁλάκαιρη ἡμέρα γιὰ νὰ διανύσουν ἐκείνη τὴν ἀπόσταση.

Τὸ καλὸ ἦταν ποὺ ὁ ἀέρας εἶχε πέσει. Γιατὶ ἂν δυνάμωνε ὁ βοριάς, θὰ τοὺς ἔσπρωχνε πολὺ μακριὰ ἀπὸ τὴν ἀκτή, ποὺ πολεμοῦσαν νὰ πλησιάσουν.

Ὡς τὸ μεσημέρι, μόλις καὶ μετὰ βίας εἶχαν κάμει μιὰ λεύγα. Ἀλλὰ στὶς δυὸ τὸ ἀπόγευμα, ὁ Τζὼν Μπλὸκ ἐφώναξε:

— Σηκώνεται ἀέρας!.. Ὁ φλόκος μας μόνο θὰ κάνῃ καλύτερη δουλειὰ ἀπ' τὰ κουπιά.

Πραγματικῶς, εἶχε σηκωθῆ ἀέρας νοτιοανατολικός. Μὰ τόσο ἀδύνατος ἀκόμα, ὥστε ὁ Φρὶτς εἶπε πὼς δὲν ἔπρεπε νἀφήσουν τὰ κουπιά.

— Ναί, ἀποκρίθηκε ὁ ναύκληρος· ἂς μὴν ἀφήσουμε τὰ κουπιά, ὡς τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ δυναμώσῃ αὐτὸς ὁ ἀέρας καὶ θὰ μᾶς βγάλῃ ἴσια στὴ στεριά!

— Μὰ ποῦ εἶναι; . . ρώτησε ὁ Φρίτς, τοῦ κάκου προσπαθῶντας νὰ διαπεράσῃ τὸ παραπέτασμα τῶν ἀτμῶν.

— Μπροστά μας, χωρὶς ἄλλο!

— Εἶσαι βέβαιος, Μπλὸκ;

— Μὰ ποῦ ἀλλοῦ μπορεῖ νὰ εἶναι, παρὰ ἐκεῖ-πίσω ἀπὸ τὴν καταραμένη αὐτὴ ὁμίχλη!

— Αὐτὸ θέλουμε καὶ μεῖς, εἶπε ὁ Τζέϊμς Οὐόλστων· ἀρκεῖ ὅμως νὰ τὸ θέλουμε;

Ὡστόσο ὁ ἀέρας ἄργησε νὰ δυναμώσῃ.

(Ἕπεται συνέχεια)

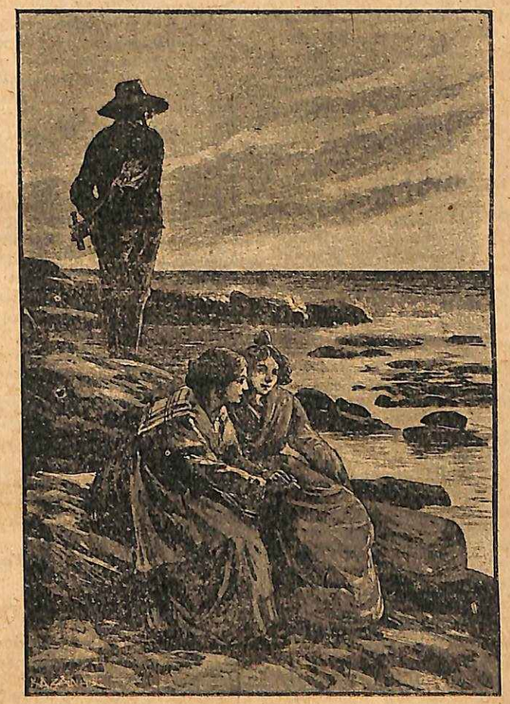

«Ὅλοι θὰ περίμεναν τὸ γυρισμὸ τοῦ Ἰτιφία...» (Σελ. 61, στ. β)

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΟΥ ΨΑΡΑ

Μέσ' στοῦ γιαλιοῦ τὴν ἀμμουδιά,
Θλιμμένο, τί προσμένεις;
Ἐκεῖνον ποὺ τὰ κύματα
Σοῦ πῆραν, καρτερᾷς;
Εὐλαβικὸ ἐρείπιο,
Στημένο ἀπὸ τὴν τύχη,
Μιανῆς ζωῆς ποὺ πέρασε
Νάντιλαλῇς τὸ διάβα,
Μιᾶς εὐτυχίας ποὺ σβύστηκε,
Νὰ διατηρῇς τἀχνάρια!

Χρυσῆ Ἀκτίς

ΠΟΛΕΜΟΣ—ΕΙΡΗΝΗ

(Στὸν ἀγαπημένο μου φίλο Κόμητα δὲ Λινιέρ)

Νύχτα ἀπαίσια. Τὸ μαῦρο σάβανό της ἔχει πέσει, μὲ ὅλη του τὴ μαυρίλα, ἀπάνω στὴν πόλη. Σύννεφα μαῦρα σκεπάζουν τὸν οὐρανό. Μόνο ἐκεῖ πέρα, βαθειά, στὸ φόντο τοῦ οὐρανοῦ, ἐκεῖ ποὺ ἀκκουμπάει στὴ γῆ, βλέπεις ἕνα μέρος κόκκινο, πότε βαθὺ καὶ πότε ἀνοικτότερο· κι' ἀπ' αὐτὸ τὸ κόκκινο ὑψώνουνται στὰ αἰθέρια μεγάλες καὶ πυκνὲς τολύπες καπνοῦ.

Κι' ἡ πόλη, βυθισμένη στὸ σκοτάδι, φαίνεται σὰν νεκροταφεῖο βουβό, φρικιαστικό!

Οἱ κάτοικοι κλεισμένοι μέσα στὰ σπίτια τους, μελαγχολικοί, ράθυμοι, σκεπτικοί, σκοτεινοὶ σὰν τὸ περιβάλλον. Φῶτα στὴν πόλη δὲν ὑπάρχουν! Σβυστά, κατάσβυστα ὅλα· μόνο στὰ σπίτια τους οἱ κάτοικοι ἔχουν φῶς κι' αὐτὸ μὲ πρωτάκουστους τρόπους: Στὰ παράθυρα μεγάλες κουρτίνες, νὰ κλείνουν καλὰ τὰ παράθυρα, κι' ἀμπαζοὺρ στὶς λάμπες κι' ἕνα σωρὸ προφυλάξεις, ὥστε τὸ φῶς νἆναι ἀόρατο ἀπόξω!

Μὰ γιατί ὅλ' αὐτά; Τί συμβαίνει;... Ὁ πένθιμος κρότος ἑνὸς τηλεβόλου ἀπ' τὸ μέτωπο, ἀπ' τὴ γραμμὴ τοῦ πυρός, ἀπ' ἐκεῖνο τὸ κόκκινο μέρος, μᾶς λύνει τὶς ἀπορίες. Εἶναι πόλεμος! Εἶναι καταστροφή! Τί ἄσχημη, τί ἀπαίσια λέξη! Ὅλα τὰ κακὰ σέρνει τ' ὄνομά του: Πόλεμος! Μοῦ φαίνεται σὰν ἕνας ἄνθρωπος ἄσχημος καὶ σκληρός, καβαλλάρης σ' ἄλογο ἐξαγριωμένο κι' αἱμοστάζον, νὰ περνάῃ μέσα σὲ χιλιάδες πτώματα, ξαπλωμένα στὸ φρικαλέο πεδίο τῆς μάχης.

Μὲ φόβο, μὲ τρόμο, οἱ ἄνθρωποι πέφτουν νὰ κοιμηθοῦν. Κι' ὅλοι τ' αὐτιά τους τἄχουν τέσσερα γιατὶ μόλις ἀκούσουν τὸ κουδούνι τοῦ κινδύνου, στὴν ἐμφάνιση τοῦ τρομακτικοῦ πουλιοῦ, ποὺ τ' ὀνομάζουν ἀεροπλάνο, θὰ τρέξουν νὰ χωθοῦν στὰ ὑπόγεια, ἐκεῖ ὅπου θἆναι κάπως ἀσφαλισμένοι ἀπὸ τὸν κίνδυνο.

Ἀλλά, φεῦ! αὐτὸς ὁ πόλεμος ἄφησε βαθειὲς ρυτίδες στὸ πρόσωπο τῆς γῆς. Ἄφησε κακά, ποὺ μόνο μιὰ εἰρήνη θὰ τὰ ἐξαλείψῃ καὶ θὰ φέρῃ στὴ γῆ τὸ πρῶτο της φαιδρὸ κι' εἰρηνικὸ πρόσωπο!...

Τώρα γιὰ ἰδέστε τὴν Εἰρήνη· πόσο διαφέρει ἀπ' τὸν Πόλεμο!... Γυναίκα ὡραία, εὐτυχισμένη, κρατάει στὴν ἀγκαλιά της ἕνα μικρὸ παιδάκι ὑγιὲς κι' εὔρωστο, τὸν Πλοῦτο. Γαλήνη καὶ μακαριότης εἶναι ζωγραφισμένη στὸ πρόσωπό της κι' αἰσθάνεσαι, ὅτι στ' ἀλήθεια ἡ εἰρήνη εἶναι ἡ μεγάλη θεά, ποὺ ἀγαπᾷ τοὺς ἀνθρώπους κι' ἔρχεται μετὰ τὸν πόλεμο, ὅπως ἡ ἄνοιξη μετὰ τὸν χειμῶνα.

Λένε πὼς ἐμεῖς τὰ παιδιά, ἡ νέα γενεά, θὰ ζήσουμε εὐτυχισμένα. Δὲν θἄχουμε πολέμους στὸ μέλλον. Νὰ τὸ πιστέψω; Ἄκουσα νὰ λένε ὅτι ὁ πόλεμος εἶναι ἀρρώστεια ἀναγκαία γιὰ τοὺς λαούς. Κι' αὐτὸ μὲ κάνει νὰ δυσπιστῶ...

Ἑσπερία Αὔ_α

Ο ΦΘΟΝΕΡΟΣ

Ἡ ἀκακία τῆς αὐλῆς καὶ ἡ σκέπη τοῦ σπιτιοῦ ἦταν 'ς τὸ ἴδιο ὕψος. Μέσα 'ς τἄσπρα τ' ἄνθη της, τὰ σὰν δαντέλλες, κάθουνταν' ἕνα κοράκι. Καὶ ἀντίκρυ, στὸ νεροχύτη τῆς σκεπῆς, στέκουνταν μιὰ καρδερίνα ἀπὸ τὶς ὀμορφότερες, κελαϊδῶντας στὸ ζεστὸ φῶς τοῦ ἥλιου καὶ τὸν γλυκὸ καιρό. Τουίτ! τουίτ! Τί ὡραία ἄνοιξη! τί καλὸς καιρός! Τὸ κοράκι ξαφνιάστηκε. Γύρισε τὸ κεφάλι πρὸς τὴ φωνὴ κι' εἶδε τὸ πουλάκι. Κεῖνο ἐξακολουθοῦσε νὰ τραγουδῇ μὲ μοναδικὸ κελάδημα τὴν ἄνοιξη. Καὶ κάθε τόσο ἔσκυβε κι' ἔπινε νερὸ ἀπὸ τὸ νεροχύτη τῆς σκεπῆς. Κι' οἱ σταγόνες τοῦ νεροῦ ποὺ ἔπεφταν τότε ἀπὸ τὸ ἀνακάτωμα τῆς μυτίτσας, στὶς ἀκτῖνες τοῦ ἥλιου φάνταζαν σὰν διαμαντάκια.

Ὁ κόρακας ζήλεψε τὸ γλυκὸ κελάδημα καὶ προσπάθησε νὰ τὸ μιμηθῇ: Κάααρ κάαρρρ!... ἔκραξε μὲ τὴν ἄσχημη φωνή του. Μὰ κείνη τὴ στιγμή, ἡ καρδερίνα ἔτυχε νὰ κελαδῇ ὅσο καλύτερα μποροῦσε. Κι' αὐτὸς ἐνόμισε πὼς τὸ κάνει γιὰ νὰ τοῦ δείξῃ, τάχα, πὼς δὲν τὴν φθάνει ποτέ! Καὶ ξαναέκραξε: Κάρρρ!... Ὅμως τώρα, σὰν ἄκουσε τὴν ἄγρια φωνάρα του πλάϊ στὸ ἁρμονικὸ κελάδημα, φώναξε στὴν καρδερίνα θυμωμένος: —Κάαρρ! Μὰ δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω... γιατὶ καὶ 'γὼ νὰ μὴ 'μπορῶ νὰ κελαδήσω ἔτσι....

Μ' αὐτὴ τὴ σκέψη, σὲ κάθε φθόγγο τοῦ πουλιοῦ τῆς σκεπῆς, θύμωνε περισσότερο. Ἡ κακία καὶ ὁ φθόνος του δὲν κρατήθηκαν πιά. Καί: Κάαρρ! στάσου νὰ ἰδῇς ἐσύ!.. φωνάζοντας, ρίχτηκε μ' ἕνα ὁρμητικὸ πέταγμα στὴ δύστυχη καρδερίνα καὶ μ' ἄγρια τσιμπήματα ἐμάδησε ὅλα τὰ πούπουλά της καὶ τὴν σκότωσε, τὴν ἄκακη... Τὸ νερὸ τοῦ νεροχύτη τῆς σκεπῆς βάφηκε κόκκινο κι' αὐτὸ ἔγινε τάφος τῆς ἄμοιρης τραγουδίστρας....

Θρακικὸν Ἰδεῶδες

ΣΤΗ ΔΥΣΤΥΧΙΑ

Σὲ φαντάζομαι στυγνή, ἀκούραστη, ἀδυσώπητη, μὰ ὄχι κακιὰ καὶ προπάντων ὄχι ἄχρηστη, ὄχι στεῖρα. Ἰδίως πρέπει νὰ σὲ θαυμάζῃ κανένας γιὰ τὴ μεγάλη στοργὴ ποὺ ἔχεις στὴ μονάκριβή σου θυγατέρα, τὴν πολυπόθητη καὶ πανέμορφη Δόξα.

Ναί· δική σου εἶναι, ὁλόδική σου ἡ δαφνοστεφανωμένη κόρη!

Ἀπὸ τὴν καταθλιπτικὴ πίεση ποὺ ἐξασκεῖς, Δυστυχία ὁλόμαυρη, στῶν ἀνθρώπων τὰ σπλάχνα, ἕνα κομμάτι ἀπὸ τὴν ψυχή τους, τὸ πιὸ πολύτιμο, ξεκολλιέται καὶ σιγὰ-σιγὰ μορφώνεται ς' ἕν' ἀριστούργημα.

Ἔτσι τὰ στοργικά σου χέρια χαρίζουν στοὺς ἀνθρώπους τὴ Δόξα. Ἔτσι ἐξηγεῖται γιατὶ ὅλοι οἱ μεγάλοι ὑπόφεραν τόσο. Καὶ γιατὶ ὅποιοι ποτὲ δὲν ἐπόνεσαν, ὅσο κι' ἂν ἦταν ἔξυπνοι καὶ μορφωμένοι, ποτὲ δὲν ἔκαναν τίποτα ὡραῖο καὶ μεγάλο οὔτε στὴ ζωή τους, οὔτε στὴν Ἐπιστήμη ἢ τὴν Τέχνη. Ὅλοι οἱ δυστυχισμένοι δὲν εἶναι βέβαια ἥρωες ἢ μεγάλοι ἐπιστήμονες καὶ καλλιτέχναι· μάλιστα οἱ περισσότεροι τόσο εἶναι στὴ Δυστυχία τους ταπεινοί, τόσο ἀνάξιοι, ποὺ ἐμπνέουν τὴν ἀηδία. Μὰ τί σημαίνει;

Ὄχι, πονόψυχη κι' ἀδικημένη θεά, δικό σου φταίξιμο δὲν εἶναι, ἂν οἱ περισσότεροι ἀπ' ὅσους πλησιάζεις, δὲν ἔχουν ψυχή.

Τυχερὴ

Ο ΓΑΤΟΣ ΜΟΥ ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ

Σήμερα θὰ σᾶς παρουσιάσω τὸ γάτο μου, ποὺ τὸν ἔχω καθηγητὴ στὰ... *γαλικά*. Εἶναι ἡλικίας ὀκτὼ μηνῶν, μὲ γκρίζο... κουστοῦμι καὶ μὲ μακρυὰ ἄσπρα γάντια.

Ἔχει τρόπους πολὺ ἀριστοκρατικοὺς καὶ εἶναι πολὺ ἔξυπνος καὶ μορφωμένος. (ξ, ἀφοῦ εἶναι καὶ καθηγητής)

Ἐπειδή, ξέρετε, ἔχω μεγάλη κλίση σ' αὐτὴ τὴ γλῶσσα, παίρνω ἀπ' αὐτὸν τακτικὰ μαθήματα κι' ἔχω κάμει μεγάλες προόδους.

Συνήθως κάνουμε *κονβερσασιὸν* καὶ μιλῶ κι' ἐγὼ θαυμάσια. Θέλετε τώρα νὰ μάθετε καὶ σεῖς; Ἀκοῦστε πὼς ἔκαμα ἐγώ, γιὰ νὰ τὸ κάμετε τὸ ἴδιο. Πιστεύω δὰ πὼς θἄχετε ὅλες ἕνα τέτοιον καθηγητὴ ἢ καὶ καθηγήτρια στὸ σπίτι.

Λοιπὸν νὰ τοῦ πῆτε ἔτσι· «Νιουὸρ νιού», δηλαδὴ μοῦ παραδίδετε μερικὰ μαθήματα; Ἂν αὐτὸς κρίνῃ ἀπὸ τὰς λέξεις σας πὼς εἶστε ἱκανὴ γιὰ *γαλικά*, θὰ σᾶς ἀπαντήσῃ:

«Μιάου-μιάουά», δηλαδὴ «πολὺ εὐχαρίστως». Καὶ θὰ ἐξακολουθήσετε. Ἂν δὲν μὲ πιστεύετε δοκιμάστε καὶ θὰ δῆτε. Ἐγὼ σὲ λίγο καιρό, παίρνω τὸ δίπλωμά μου! Ἐν τούτοις εὔχομαι καὶ σὲ σᾶς καλὴ πρόοδο.

Καμέλια

ΤΣΟΥΚΝΙΘΡΕΣ

Ἔτσι ποὺ λέτε τὸ λοιπόν,
Μιὰ 'μέρα ἀπὸ ἐκεῖνες,
Μιὰ 'μέρ' ἀπ' τὶς πιὸ ὤμορφες
Ἡμέρες τοῦ Γενάρη,
Ποὺ ὕστερ' ἀπὸ τὶς βροχὲς
Μετὰ 'πὸ τόσα χιόνια,
Ἔρχονται... μεσοβδόμαδα,
νὰ μᾶς... καλημερίσουν,
Καὶ τὰ ὡραῖα, τὰ παληά,
Τὰ ὄμμορφα τὰ χρόνια
... νὰ μᾶς θυμίσουν
. . . .
. . . .
Μπᾶ! Ἐξέχασα τί ἔγεινε!
... Ἄλλη φορὰ τὸ λέγω
Σὰν θὰ τὸ... θυμηθῶ!

Νετλος

ΣΚΕΨΕΙΣ

Ὁ κόσμος εἶναι ὁ μεγαλύτερος φίλος μας καὶ ὁ μεγαλύτερος συνάμα ἐχθρός μας.

*

Ὅλοι βλέπουμε· ἀλλὰ λίγοι ἀπὸ μᾶς βλέπουν σωστά.

*

Ὅ,τι εἶναι ἀληθινὸ εἶναι ὡραῖο,—ὡς κι' ἡ ἀσκημιά.

*

Ἕνας ἀληθινὸς φίλος εἶναι σὰν ἕνα σπάνιο λουλούδι, ποὺ ὅλοι νομίζουν νἄχουν, ἀλλὰ πολὺ λίγοι κρατοῦν.

Καπνλες

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Δημητράκης: — Ἔβαλα ἕνα μεγάλο σχέδιο μέσα στὸ κεφάλι μου.

Ὁ Τοτός: — Ποῦθε; Ἀπ' ταυτί;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Θρύλου

***

— Θὰ προβιβασθῇς φέτος, Νῖκο;
— Ἔ, μὰ βέβαια! Φέτος πιὰ θὰ προβιβασθῶ κατ' ἀρχαιότητα.

Ἐστάλη ὑπὸ τ. Σημαίας τῆς Δόξης

***

Ὁ Διδάσκαλος.— Τί εἶναι μυστήριον;

Ὁ Μαθητής.—Τὸ νὰ κλειδώνῃ ἡ μαμμὰ τὸ γλυκὸ καὶ νὰ τὸ βρίσκῃ φαγωμένο.

Ἐστάλη ὑπὸ τ. Μεγαλείου τ. Πατρίδος

***

Ὁ Μίμης πηγαίνει γιὰ πρώτη φορὰ στὴν ἐξοχὴ καὶ βλέπει νὰ δύῃ ὁ ἥλιος.

— Μαμμά! ρωτᾷ· ποῦ πάει ὁ ἥλιος;
— Πάει νὰ κοιμηθῇ, παιδί μου.
— Καὶ δὲν θὰ κάψῃ τὰ σεντόνια;

(Γεγονός)

Ἐστάλη ὑπὸ τ. Κυνολ. τ. Ἑλλήνων

ΥΠΟΜΝΗΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ Συνδρομηταί, τῶν ὁποίων ἔληξεν ἤδη ἡ συνδρομή, νὰ σπεύσουν νὰ τὴν ἀνανεώσουν. Εἰς τοιαύτας περιστάσεις καμμία καθυστέρησις δὲν ἐπιτρέπεται· διότι δυσχεραίνει τὸ ἔργον μας.

Οἱ ἐν *Αἰγύπτῳ* καὶ *Κύπρῳ* Συνδρομηταὶ ἠμποροῦν νὰ στελλουν τὸ ἀντίτιμον μέσον Τραπέζης Ἀθηνῶν ἢ Τραπέζης τῆς Ἀνατολῆς διὰ διατακτικῆς τῶν ἐκεῖ ὑποκαταστημάτων των.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ„

Ἀθῆναι, 19 Ἰανουαρίου 1921.

Στερεότυπον: *Δὲν ἀπαντῶ εἰς ἐρωτήσεις καὶ ἀπορίας, ποὺ εὔκολα βρίσκει καθένας τὴν ἀπάντησιν καὶ τὴν λύσιν στὸν «Ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ», ἅμα τὸν διαβάσῃ προσεκτικά.* (*Ἴδε φυλ. 1—3.*)

«Η ΚΩΜΩΔΙΑ ΤΟΥ ΑΡΙΣΤΕΙΟΥ» Τὴν ἐρχομένην ἑβδομάδα, ἀναγγέλλει ὁ κ. Γρ. Ξενόπουλο ὅτι ἐκδίδει ἕνα βιβλιαράκι μὲ τὸν τίτλον «Ἡ κωμῳδία τοῦ Ἀριστείου», εἰς τὸ ὁποῖον, ὡς μοῦ εἶπε, ἐκθέτει «πῶς ἡ Ἐπιτροπὴ ἀπονέμει κατ' ἔτος τὸ πολυθρύλητον Ἀριστεῖον τῶν Γραμμάτων, ὄχι μὲ τὸν Διαγωνισμὸν ποὺ ὁρίζει ὁ Νόμος, οὔτε εἰς τὸ πραγματικῶς ἀνώτερον βιβλίον τοῦ ἔτους, ἀλλ' εἰς ἓν βιβλίον, τὸ ὁποῖον αὐτὴ ἡ ἰδία φροντίζει νὰ ἐκδίδῃ, χωρὶς νὰ λαμβάνῃ κανὲν ἄλλο ὑπ' ὄψει». Ἡ διαμαρτυρία τοῦ κ. Ξενοπούλου θὰ ἔχῃ μεγάλην ἀπήχησιν καὶ τὸ βιβλιαράκι, τὸ ὁποῖον ἄλλωστε τυπώνεται εἰς ὀλίγα ἀντίτυπα, — θὰ γίνῃ ἀνάρπαστον. Ὅσοι ἀπὸ σᾶς ἐνδιαφέρονται διὰ τὰ φιλολογικὰ πράγματα, εἴτε θέλουν νὰ ἔχουν εἰς τὴν βιβλιοθήκην των ὅλα τὰ βιβλία τοῦ κ. Ξενοπούλου, πληροφοροῦνται ὅτι ἡ «Κωμῳδία τοῦ Ἀριστείου» τιμᾶται 2 δρ. καὶ ταχυδρομικῶς 2,25. Παραγγελίαι δεκταὶ ἀπὸ σήμερον εἰς τὸ Γραφεῖον μου.

Τὸ *Ἀετάκι τῆς Πόλεως*, νέος μου φίλος, εἶχε ὄνειρο νὰ γίνῃ συνδρομητής μου. Καὶ ἰδοὺ πῶς τοῦ ἐπραγματοποιήθη: «Τὴν παραμονὴ τῆς Πρωτοχρονιᾶς—μοῦ γράφει, — εἶπα στὴ μαμμά μου: — Ἀπόψε θὰ βάλω τὰ παπούτσια μου κάτω στὴ σόμπα, γιὰ νὰ ἔλθῃ ὁ Ἁη-Βασίλης καὶ νὰ μοῦ βάλῃ 25 δραχμές, γιὰ νὰ ἐγγραφῶ στὴ Διάπλασ. — Πρόσεξε ὅμως νὰ μὴν τὰ κάψῃς! μοῦ ἀπάντησε ἡ μαμμά... Τὴ νύκτα, τὰ μεσάνυκτα ἀκριβῶς, ξυπνῶ. Καὶ μοῦ λέγει ἡ μαμμά: — Ἄκουσα ἕνα κρότο στὸ μπουρὶ τῆς σόμπας κι' ἐτρόμαξα. Σήκω νὰ ἰδῇς τί τρέχει... Σηκώνουμαι, τρέχω στὴ σόμπα καὶ βλέπω μέσα στὰ παπούτσια μου ἕνα χαρτί. Τὸ ἀνοίγω καὶ... βρίσκω μέσα ἕνα εἰκοσιπεντάδραχμο!» Ὢ αἴα, ! Τί καλὸς Ἅγιος ὥστόσο γιὰ τὰ παιδιὰ αὐτὸς ὁ Ἁη-Βασίλης, καὶ μάλιστα ὅταν τὸν ἀντιπροσωπεύῃ ἐδῶ κάτω μιὰ καλὴ μαμμά...

Αἰγυπτιακὲ Ἀστήρ, χαίρω πάρα πολὺ γιὰ τὴ γνωριμία. Ναί, ἔχω πολλοὺς φίλους καὶ λίγο τόπο. Ἀλλὰ κάνω ὅ,τι μπορῶ γιὰ νὰ τοὺς εὐχαριστῶ ὅλους, καθένα μὲ τὴ σειρά του. Γράφε μου λοιπὸν καὶ ὅταν μπορῶ, θὰ σοῦ ἀπαντῶ. Πολὺ σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια.

«Ὅσο μεγάλος κι' ἂν εἶμαι τώρα, ἔχω ἀκόμα τὴν ἀνάγκη σου...» μοῦ γράφει ὁ *Τεύθρας*, ποὺ μοῦ στέλλει τὴ συνδρομή του. Τἀκοῦτε σεῖς οἱ μικροί; Καὶ μεγάλοι ἀκόμα αἰσθάνονται πὼς ἔχουν τὴν ἀνάγκη μου, δηλαδὴ πὼς κάτι μποροῦν ἀκόμα νὰ μάθουν ἀπὸ ἐμέ. Κι' ἐνῷ γράφουνται καὶ 'ς ἄλλα περιοδικὰ γιὰ μεγάλους, — ὅπως ὁ *Τεύθρας*, — δὲν ἀφίνουν καὶ τὴ Διάπλασί τους.

Κι' ἐπειδὴ τώρα-δὰ ἐδιάβασα δυὸ γράμματα φίλων μου ἀπὸ τὰ μέρη τῆς Ἀνατολῆς, θὰ κάμω μιὰ γλωσσικὴ παρατήρηση, ποὺ ἤθελα νὰ τὴν κάμω πρὸ πολλοῦ. Ὅλοι αὐτοὶ γράφουν: *μὲ εἶπε, μ' ἔστειλε, μ' ἔδειξε*, ἀντὶ *μοῦ εἶπε, μοῦ ἔστειλε, μοῦ ἔδειξε*. Δὲν εἶναι σωστό. Τὸ ξέρω, πὼς ἐκεῖ-πέρα ἔτσι τὸ λένε μιλῶντας. Ἀλλὰ ὅταν γράφῃ κανείς, πρέπει νἀποφεύγῃ τοὺς ἰδιωματικοὺς τύπους καὶ νὰ γράφῃ τοὺς πανελλήνιους. Καὶ γενικῶς, πανελλήνια εἶναι ἡ δημοτικὴ γλῶσσα ποὺ μορφώνεται σιγὰ-σιγὰ μὲ τὴ φιλολογία. Ἔ, 'ς αὐτὴ δὲν θὰ ἰδῆτε *μὲ εἶπες* ἀντὶ *μοῦ εἶπες*, ἢ *τὸν εἶπα* ἀντὶ *τοῦ εἶπα*, παρὰ μόνον σὲ διάλογο, ἐὰν μιλῇ κανένας Ἀνατολίτης.

Ὅσο γιὰ τὸ ψευδώνυμό σου, *Καστανὴ Πριγκηπέσσα*, πάντα θὰ τὸ βλέπῃς, ἀρκεῖ νὰ μοῦ γράφῃς. Γιατὶ καὶ τόπο νὰ μὴν ἔχω νὰ σοῦ ἀπηντήσω, πάντα θὰ σ' ἀναφέρω εἴτε στὰς Ὡραίας Ἐπιστολάς, εἴτε στοὺς Ἀσπασμούς. — Γιὰ τὸ ἄλλο, ὅμως τί νὰ σοῦ πῶ! Μοῦ ζητεῖς ἀδύνατα. Γιατὶ ἂν ἔκανα ἐξαίρεση γιὰ σένα, ὅλοι θἄχαν τὴν ἀπαίτηση νὰ τοὺς λέγω πὼς μοῦ φάνηκαν τὰ κομμάτια τους πρὶν τὰ δημοσιεύσω. Πρέπει λοιπὸν νὰ περιμένῃς. Ἀνάγκα καὶ πριγκηπέσσαι πείθονται.

Παῦλε Βαϊνδηρλῆ, σ' εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ξεσπάθωμα. Χαίρω ποὺ διορθώθηκε ἡ ἀταξία τοῦ ταχυδρομείου σας, γιατὶ κι' αὐτὸ θὰ συντελέσῃ νὰ γίνουν πολλοὶ συνδρομηταὶ στὴ Σμύρνη. Βέβαια ποὺ αὐξάνονται ὁλονέν, ἀλλὰ δὲν εἶναι ἀκόμα ὅσοι πρέπει. Στὴ Σμύρνη μπορῶ νὰ ἔχω ὅσους καὶ στὰς Ἀθήνας. Ἐμπρὸς λοιπόν! ἐργασθῆτε σεῖς ποὺ μἀγαπᾶτε. Ἱδρύσατε καὶ τὸν πρῶτο Σμυρναϊκὸ Σύλλογο. Γι' αὐτὸ πιὰ εἶσθε ἀρκετοί.

Μὴν ἀνησυχῇς, *Ἀνεμώνη*, καὶ ποτὲ δὲν θὰ ξαναϊδῇς «τὴ Διάπλασί σου — γιὰ φαντάσου! — γραμμένη στὴν καθαρεύουσα». Πῶς ζηλεύω αὐτὲς «τὶς ἥσυχες καὶ μονότονες» ἡμέρες ποὺ περνᾶτε αὐτοῦ-πέρα! Ἔχε ἥσυχο τὸ κεφάλι σας, σκέπτεσθε, ἐργάζεσθε, ζῆτε. Θὰ διαβιβάσω στὸ *Ἀνθισμένο Θυμαράκι* καὶ στὴν *Προσφυγοπούλα* τὰ συγχαρητήριά σου γιὰ τὰ ὡραῖα Μικρὰ Μυστικὰ ποὺ σοῦ ἔστειλαν.

Τρίβει τὰ μάτια του ἀπὸ τὴν ἔκπληξη ὁ *Πρόσηβος*. Καὶ γιατί, νομίζετε; Γιατὶ ἐνόμιζε πὼς ἡ Διάπλασις ἦταν καλὴ μόνο γιὰ «μπεμπέκια», ἐνῷ, ἕνα μῆνα τώρα ποὺ τὴν παίρνει, βλέπει πὼς εἶναι «καὶ γιὰ νέους μέχρις 25 ἐτῶν». Καὶ ἀφοῦ μοῦ ἀπαριθμήσῃ τὰ φιλολογικὰ ἐντρυφήματα τοῦ φύλλου, — χωρὶς νὰ ξεχάσῃ οὔτε τὰ νεαρὰ τάλαντα τῆς Σ. Σ. Σ., — καταλήγει στὸ συμπέρασμα — ἄκουσον! — ὅτι «ἡ Διάπλασις εἶναι τὸ καταλληλότερον ἀπὸ πάσης ἀπόψεως περιοδικὸν καὶ διὰ μικροὺς καὶ διὰ μεγάλους».

Ἀπὸ τὴν καρικατούρα, *Σπουργίτη*, μπορῶ νὰ καταλάβω τίποτα; Θαυμάζω ὅμως τὴν εὐκολία ποὺ ἔχεις. Μοῦ γράφεις: «περιμένω ἕνα φίλο μου νὰ πᾶμε περίπατο...εἶναι ἔτσι κι' ἔτσι,..νά τος!» Καὶ μοῦ τὸν ζωγραφίζεις ἐκεῖ στὴ γωνιὰ τοῦ γράμματός σου! Θὰ πῇς: καὶ τί ἀξίζει αὐτό, ἀφοῦ δὲν καταλαβαίνω τίποτα; Μὰ μὲ ρωτᾷς γιὰ τὸ χαρακτῆρα τοῦ φίλου σου, ποὺ θέλεις νὰ τὸν κρίνω ἀπὸ τὴν καρικατούρα! Αὐτό, μοῦ φαίνεται, εἶναι ἀδύνατο.

Ροδοδάκτυλη Αὐγούλα, αὐτὸ μοῦ ἄρεσε καλύτερα. Γιατὶ τἆλλα, ποὺ θὰ προτιμοῦσες ἴσως, ἦταν πολύλεξες φράσεις, ἀκατάλληλες γιὰ ψευδώνυμο. Ὥστε ἔτσι, νομίζεις πὼς φέτος, μὲ τὸ «Μικρὸ Ἐθελοντὴ» κτλ. «θὰ ἔχω ἕνα ξεσπάθωμα πρωτοφανὲς καὶ μιὰ κίνηση ἐξαιρετική»; Τὸ βλέπω, ἀφοῦ καὶ σύ, πέντε τώρα χρόνια συνδρομήτριά μου, φέτος ἄρχισες νὰ ξεσπαθώνῃς. Σ' εὐχαριστῶ πάρα πολὺ καὶ γιὰ τὸ ξεσπάθωμα καὶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια.

Ἄλλον τόπο δὲν ἔχω σήμερα. Καὶ περιμένουν ἀκόμα ἕνα σωρὸ γράμματα. Ἀλλὰ τί νὰ γίνῃ! Πρέπει νἄχετε ὑπομονὴ σὲ ὅλα καὶ νὰ ξέρετε, πὼς ἀφοῦ εἶναι ἀδύνατο νἀπαντῶ κάθε φορὰ 'ς ὅλα τὰ γράμματα, κάπου-κάπου θἄρχεται ἡ σειρά σας.

Ὡραίας Ἐπιστολάς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: *Φοινικιά, Πριγκηπ. Λακάρ, Στρατηλάτης τῶν Ἑλλήνων, Ἄνθρωπος, Δῆμος Πόνης, Γρηγόριος ὁ Ε', Ζέφυρος, Ἑλλήσποντος, Χρυσαλλίς, Πνευματικὸς Ἐργάτης, Ζαΐρα, Νύμφη τοῦ Δάσους, Στέφανος Ἀμάραντος, Αλτρουΐστρια, Λάτρης τῆς Μουσικῆς, Ἐλευθερωτὴς τῶν Σκλάβων, Μὰξ Λίντερ, Ἀγαθὸς Διάβολος, Λαρισσαϊκὸ Ἀγκαθάκι, Μελαχροινὴ Λαίδη* καὶ *Ἰδανισμός*. — Ἐξετέλεσα τὰς παραγγελίας των καὶ τοὺς εὐχαριστῶ ὅλους γιὰ τὰ καλὰ των λόγια, ξεσπαθώματα κτλ.

Ὁ συνεργάτης μου κ. Τέλλο; Ἄγρας μὲ πληροφορεῖ ὅτι: Τὸ ἐρχόμενον Σάββατον, 30 Ἰανουαρίου, στὸ θέατρον Μαρίκας Κοτοπούλη, ὥρα 6 μ. μ. θὰ γίνῃ ὑπὸ τῆς «Καλλιτεχνικῆς Συντροφιᾶς» φιλολογικὸν μνημόσυνον τοῦ μεγάλου Ἕλληνος διηγηματογράφου Ἀλεξάνδρου Παπαδιαμάντη. Θὰ ἐκφωνηθοῦν λόγοι καὶ θἀπαγγελθοῦν ποιήματα. Εἴσοδος δρ. 2.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα ἔλαβα τὰ ἑξῆς: «*Ἀναμνήσεις μιᾶς ψυχῆς*».— «*Τί καλὴ ποὺ εἶναι!*».— «*Ἀπὸ τὴ νοσταλγία μου*».—«*Ὁ Περιηγητής*». — «*Ὡσὰν πνοὴ*» κτλ. — «*Τρικυμία*». — «*Τὸ μικρὸ βασιλόπουλο*».— «*Φθινοπωρινὴ Βραδιά*». — «*Τὸ χωριό μου*» κτλ. — *Σοφὴ ἀπάντησις*».— «*Παιγνιδάκια*» κτλ. — «*Ἡ γατούλα μου*».—«*Φιλοστοργία*» κτλ.—«*23 Ἰουνίου 1917*».—«*Ἔκστασις*».— «*Στὸ Σιδερόδρομο*». — «*Μυγδαλιά*». — «*Στὰ λόγια τῆς καμπάνας*» κτλ.— «*Ὁ Χειμῶν*». — «*Τὸ πάθημα τοῦ Ταχυδακτυλουργοῦ*».— «*Τὸ πάθημα τοῦ Ντίνου*» κτλ. — «*Ἡ στάμνα πολλὲς φορὲς...*» — «*Γύρισμα στὰ περασμένα*» κτλ.— «*Ὀμορφιὲς*» κτλ. — «*Μιὰ νύχτα στὸ στρατόπεδο*». — «*Τὸ χιόνι*» κτλ. — «*Ἀγάπη*» κτλ.— «*Ναυάγιο*».— «*Τὸ πρωτοχρονιάτικο δῶρο*».—«*Ἀπὸ τὰ Φαιδρά*».—*Παιδικὰ Πνεύματα*.

Κριτικὴ τῆς προηγουμένης Σελίδος: — «*Τὸ περιβόλι μας*». *Μιὰ γνήσια ἐντύπωση ἀπὸ τὴ ζωὴ κι' ἀρκετὰ καλογραμμένη· στὸ τέλος μάλιστα*,— «*Τὰ μαραγκιδια*». *Παλιὰ τεχνοτροπία. Θυμίζει λίγο τὰ ἑπτανησιακὰ σατυρικὰ ποιήματα. Τὸ ποίημα δὲν εἶναι τῆς τελευταίας μόδας, ὄχι ὅμως κι' ἄτεχνο*. — «*Τηλεπάθεια*». *Διδακτικό. Ἀλλὰ δὲν ξέρω ἂν λέγεται καθαυτὸ τηλεπάθεια αὐτὸ ποὺ ἐννοεῖ ἡ Πούλια*.—«*Ἡ θλίψη*». *Πολὺ καλό. Τὸ χαλάει μόνο ἐκεῖνο τὸ «καὶ καϊμούς». Δὲν πέφτει καλὰ ὁ στίχος.—Τἆλλα μεταφράσεις ἢ διασκευαί*.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται, ἂν δεν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος, δρ. 2. Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1921. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α ἀνήκουν εἰς ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ Κ εἰς κορίτσια].

Νέα Ψευδώνυμα: *Αἰμίλιος Ἐαρινός*, ἀ. (ΔΑ). *Τριαντάφυλλο τ' Ἀπρίλη*, κ. (ΦΑ). *Αὐτοκράτωρ τῆς Ἐλευθερίας*, ἀ. (ΔΤ). *Μυρωμένη Αὔρα*, ἀ (ΙΚ). *Κεράτιος Κόλπος*, ἀ. (ΚΠ). *Τορπιλοβόλον 29*, ἀ. (ΜΠ). *Τελευταία Σπαρτιᾶτις*, κ. (ΦΔ). *Ἀνθισμένο Γιασεμί*, κ. (ΛΑ). *Κόρη τοῦ Αἰγαίου*, κ. (ΦΔ). *Νοβέλλα*, κ. (ΕΡ). *Αἰολεύς*, ἀ, (;!). *Πνευματικὸς Ἐργάτης*, ἀ. (ΜΚ). *Αὐγούλα*, κ. (ΔΚ)· *Λύρα τοῦ Ἀρίωνος*, ἀ. (ΝΚ). *Στέφανος Ἀμάραντος*, ἀ. (ΑΔ). *Κόρη τοῦ Αἰθέρος*, κ. (;;). *Μικρούλα Τραλαλά*, κ. (;;). *Λουλοῦδι τῆς Καρδιᾶς*, κ. (;;). *Μαρμαρυγὴ τῶν Ἄστρων*, κ. (ΔΧ). *Ἕλλην Στρατιώτης*, ἀ, (ΚΝ). *Ριγολέττος*, ἀ. (ΕΜ). *Ἱππότης τοῦ Δικαίου*, ἀ. (ΔΠ). *Λεοντόκαρδο Κυπριόπουλο*, ἀ. (ΦΚ). *Καραμελίτσα*, κ. (ΕΙ). *Ἱππόλυτος*, ἀ (ΔΜ). *Ντολορές*, κ. (ΕΣ). *Μυστηριώδης Ὑπνωτίστρια*, κ. *Ἡρωϊκὸς Τσολιᾶς*, ἀ. (ΕΠ). *Σμυρναϊκὸν Σύμβολον*, ἀ. (;)

Ἀνανεώσεις Ψευδωνύμων: *Μαγεμένη Ρεμματιά*, κ. *Ἐλεύθερα Κρήνη*, κ. *Πανουργάκος*, ἀ. *Ἄστρον τῆς Αὐγῆς*, κ. *Χάνι τῆς Γραβιᾶς*, κ. *Ἡρωΐς Ἑλληνοπούλα*, κ. *Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες*, ἀ. *Στρατηλάτης τῶν Ἑλλήνων*, ἀ. *Λευκὸ Ἀραπάκι*, κ. *Ἐλευθερωτὴς τῶν Σκλάβων*, κ. *Ζακυνθινὸ Διαβολάκι*, ἀ. *Θαλασσοπούλι*, κ. *Φιλελεύθερος Ἕλλην*, ἀ. *Θρακικὸν Ἰδεῶδες*, ἀ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Διὰ 1 ἕως 3 τὸ πολὺ προτάσεις λεπ. 50. Διὰ τὰς περιπλέον λεπτὰ 10 ἡ λέξις.

Μ. Μ. ἐπιθυμοῦν νἀνταλλάξουν: ὁ *Συρανὼ δὲ Μπερζεράκ* μὲ *Τριανταφυλλένιαν, Κατεργαρούλαν, Τρελ. Παλιάτσον*,—τὸ *Μακεδονικὸν Ἰδεῶδες* μὲ *Νύσην Ἄνον, Τριανταφυλλένιαν, Ἀρχηγὸν τ. Φυλῆς*. —τὸ *Παγκόσμιο Ὄνειρο* μὲ *Φαίακα, Κρυσταλλένιαν, Κίτρινον Ρόδον*.— τὸ *Παιγνιδιάρικο* μὲ *Μελαχρ. Βασιλοπ., Ἀνεμώνην, Μανιατοπούλαν*.— τὸ *Τριαντάφυλλο τ' Ἀπρίλη* μὲ *Νύμφην τοῦ Δάσους, Φριδολίνην, Τρελλὴν Ζωήν*.—ὁ *Αἰμίλιος Ἐαρινὸς* μὲ *Τρελλὴν Ναυτοπ., Χιώτικο Τριαντάφ., Κρυσταλλένια*.—ὁ *Ἰδανισμὸς* μὲ Νε-

φέλην.—τὸ Κλεφτόπουλο τοῦ 21 μὲ Κατεργαρούλαν, Δροσοσταλίδα, Τσοπανάκον.—ἡ Κατεργαρούλα μὲ Χανουμάκι, Ξανθὴν Ἑλληνοπούλαν.—ἡ Χρυσαλλὶς μὲ Καμέλιαν, Βιολέτταν τοῦ Ἀγροῦ, Μὶς Ντόλλυ.—ὁ Αἰολεὺς μὲ Ἀφελῆ Γυμνασιόπ., Κατεργαρούλαν, Κατεργάνην, Ἠλέκτραν, Κρῖνον, Γορίλλαν, Ἐθνικὴ Ἑνότητα, Μικρομέγαν.—ἡ Ζαΐρα μὲ Μαραμ. Μενεξέν, Σορελίναν, Χανουμάκι.—ἡ Πτερω ἡ Καρδία μὲ Ναυτ. τῆς Λέσβ., Συρανὼ δὲ Μπεζεράκ, Καλαμ. Λουλοῦδι, Λουπενάκην. Καραβέλαν, Καμέλιαν, Λιπλάνον, Σμυρνιοπούλαν.—ἡ Παναγία τῶν Ρόδων, μὲ Κρῖνον Ἰδεώδη Ἑλλάδα, Καμέλιαν, Λελέν, Φιφῆν.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Κώσταν Ζέμην* (ἔλαβα κι' ἐξετέλεσα τὰς παραγγελίας σ· εὐχαριστῶ πολὺ καὶ περιμένω·) *Ἀπέραντην Γαλήνην* (δὲν ἔλαβα ἀκόμα τίποτε·) *Μίκην Ζέζαν* (καὶ ὅμως ὄχι. τὰ «Μαραγκίδια» δὲν εἶχαν πέταχθῆ στὸ καλάθι· ἦταν φυλαγμένα, γιὰ νὰ γίνουν πιὸ γλυκά ..) *Δημ. Σ. Κόκ.*. (ἔστειλα· σ' εὐχαριστῶ γιὰ ὅσα γράφεις) *Γοργὴν Ψαροπούλαν* (μὴ στενοχωρῆσαι γι' αὐτό· ἀροῦ εἶναι τόσο πολλὰ τὰ μαθήματα, ἔχε.ς δίκη.·) *Παγκόσμιο Ὄνειρο* (κι' ἐγὼ νομίζω ὅτι ὁ καθηγητὴς αὐτὸς δὲν κάνε καλὰ νὰ βρίζῃ ἔτσι καὶ μάλιστα μὲ τὰ φυσικὰ ἐλαττώματα, κουτσέ, στραβὲ κτλ. σεῖς ὅμως ποὺ ἔχετε κρίση, δὲν θὰ τὸν πάρετε βίβαια γιὰ παράδειγμα· καὶ τὸ ἐλάττωμά του θὰ τὸ ἀπ.δίδετε σὲ κάποια ἀδυναμία σεβαστή· ὁ πρεσβύτερος, ὁ καθηγητής, ὁ πατέρας, ἔχουν κι' ἕνα λόγο παραπάνω...) *Αὐτοκράτορα τῆς Ἐλευθερίας* (γράφε μου λοιπὸν ὅταν μπορῆς·) *Θάλειαν Τσ.* (ἔστειλα· ἔτσι, νὰ μοῦ γράφῃς) *Τριανταφυλλέναν* (εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ξεσπάθωμα·) *Μαγεμένην Ρεμματιὰν* (ἔστειλα· τὸ γραμματάκι σου χαριτωμένο!) *Ἀττικὸν Ὁρίζοντα* (ὄχι· μόνον διὰ τὴν Σελίδα δέχομαι σύντομα·) *Ἀεικίνητον* (εὔχομαι καλὴ διαμονή·) *Ἀπελευθερωθεῖσαν Ἑλλάδα* (καλὰ λοιπόν, «ψῆφος ἐμπιστοσύνης»·) *Χάνι τῆς Γραβιᾶς* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ· ἔστειλα «Κόκ. Βρ.» καὶ φύλλα 1—7· τώρα θάρχίσω νὰ δημοσιεύω ἀποτελέσματα·) *Γεώργ. Ἀλεξανδρίδην* (εὐχαριστῶ πάρα πολὺ· ἂν παρουσιασθῆ τίποτε, θὰ χρησιμοποιήσω τὴν εὐγενῆ σου προσφορά·) *Μεγάλην Ἑλλάδα* (ἔστειλα «Ζακ. Μαντ.») *Ἀνοικτόκαρδον* (συμμορφοῦμαι ἀπὸ σήμερα καὶ σὲ περιμένω·) *Μαντεῖον τῶν Δελφῶν* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ· Πνυ. Ἀσκήσεις θὰ στείλῃς μόνον ὅταν προκηρυχθῆ ὁ σχετικὸ Διαγωνισμός·) *Ἀνθισμένο Γιασεμὶ* (δεκαπενθήμερος περὶ τοῦ Διαγων. τῶν Λύσεων βρίσκεις εἰς τὸ Δ' Κεφάλαιον τοῦ Ὁδηγοῦ·) *Κόρην τοῦ Αἰγαίου* (ναί, κάθε χρόνο γίνεται Δημοψήφισμα· χαίρω πολὺ γιὰ τὴν ἐπιστροφή σου·) *Ναυπλιακὸν Ἀστέρα* (ἔχει καλῶς·) *Νοβέλ'αν* (καὶ τί ὤμορφη ἀκροστιχίς!) *Ἄρης* (ἡ ἰδέα σου δὲν εἶναι ἄσχημη· ἀλλὰ σήμερα, μὲ τὴν μεγάλη ἀκρίβεια τοῦ χαρτιοῦ, δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ·) *Α. Α.* (πολὺ σωστὰ α τὰ· ἐπειδὴ ὅμως εἶδα ὅτι παρεξηγοῦνται ὅλα, καὶ τὰ ἐλάχιστα, ἀποφάσισα νὰ μὴ γράφω τίποτα τέ.οιο· αὐτὸ ἄλλως τε κάνουν κι' ὅλα τὰ ευρωπαϊκὰ περιοδικὰ ποὺ εἶναι γιὰ παιδιά· κι' εἶναι, μοῦ φαίνεται, τὸ καλύτερο·) *Ἀνίβαν* (ναί, καλὸ θὰ ἦταν· μὰ τἄλλα ποὺ γράφει τὸ φύλλο, τὸν ἀπασχολοῦν τόσο πολύ, ποὺ δὲν βρίσκει καιρὸ· μόνο, αντὶ μεταφράσεως, μποροῦσε νὰ βάζῃ ἕνα πρωτότυπο μυθιστόρημα· μὰ εἶναι τὸ ζήτημα τῶν εικόνων·) *Δημ. Κ. Ἀσημ.* (ἄλλο ψευδώνυμο στεῖλε· αὐτὸ ποῦ προτείνεις, ἀπαγορεύεται ἀπὸ τ.ν Κανονισμό·) *Μαρμαρυγὴν τῶν Ἄστρων* (γιὰ τὴν ὑποδοχὴ μὴν ἀμφιβάλλεις! ὥστε κάμε ὅ,τι μπορεῖς· ἐγὼ ὡστόσο σ' ευχαριστῶ γιὰ τὰς τόσο καλὰς διαθέσεις·) *Ἱέρειαν τοῦ Πόνου* (Π.Πνεύματα στεῖ ε μου· γιὰ τἄλλα θὰ πῶ στὸ προσεχές·) *Γεώργ. Κάρ.* (ευχαριστῶ πολύ·) *Ἀθαν. Ρίζον* (δὲν τὸ γνωρίζω· δὲν ἔχω καιρό, βλέπεις, νὰ διαβάζω ὅ,τι τυπώνεται·) *Στέφανον Μυρσίνης* (τὸ ἔστειλα ἐπὶ συστήσει τὴν 28 Δεκεμβρίου·) *Σβέντζον, Κῦμα τοῦ Αἰγαίου, Φριδολίνην, Ἐρατὼ Δ. Σολωμοῦ, Μελαψὸ Σκιλιωτάκι, Μακεδονικὸν Ἰδεῶδες, Συρανὼ δὲ Μπεζεράκ, Μελλοθάνατην, Κύκνον* κτλ. κτλ.

Λόρδον τῆς Λόρδας. Κόκκινον Διάβολον, Θρακικὸν Ἰδεῶδες, Ἄρην, Κατεργαρούλαν, Ἐράτωνα, Ἱππότην τοῦ Δικαίου (ἔστειλα.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *18ην Ἰανουαρίου* θὰ παντήσω εις τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Συνέχεια τοῦ 193ου Διαγωνισμοῦ λύσεων Δεκεμβρίου— Φεβρουαρίου. Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 28ης Μαρτίου ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῆ, ὅπως καὶ τῶν προηγουμένων φύλλαδίων].

110. Δεξίγριφος

Ἀντωνυμία κτητικὴ
Μ' ὄνομα γυναικεῖο ἑνώθηκε
Κι' ἀπὸ τὴν ἕνωση αὐτὴ
Πόλη στὴν Παλαιστίνη φανερώθηκε.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Περουζὲ

111. Συλλαβόγριφος

Ἕνα γράμμα, νότες δυὸ
Μὲ τὸ ἴδιο γράμμα ἑνώνω
Κι' ἕνα πάθημα δηλώνω.
Ποὺ σὲ κάνει εὐθὺς βουβό.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἄσπρου Γάτου

112. Στοιχειόγριφος

Εἶναι προδότης.
Ὅπως τάξ ζει,
Χράπ τὸ κεφάλι
Καὶ φωτοδότης
Ψηλὰ προβάλλει

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φλώρου Ροδάνθη

113. Αἴνιγμα

Τρία πράγματα, ὁποια θέλῃς,
Μὰ χωρὶς ὀρθογραφία,
Πάρε καὶ θὰ ἰδῆς ἀμέσως
Παλιὰ χώρα στὴν Ἀσία.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ταλκάβ

114. Γωνία

\+ * * * * = Νεογνὸν ζῶον
* + * * * = Μέρος τῆς γῆς.
* * + * * = Ἡλικιωμένος.
* * * + * * = Μέρος στρατοῦ.
* * * * + * = Νομοθέτης.

Οἱ σταυροὶ ἴσος τοῦ Σαρωνικοῦ

Ἐστάλη ὑπὸ Εὐανθ. Π. Τσαπαλήρα

115. Ἀριθμητικὸν Παίγνιον

4, 8, 3, 10, 40 — × : + = 0

Μεταξὺ τῶν ἀριθμῶν, τῶν ὁποίων ἡ τάξις δὲν θάλλαχθῆ, νὰ παρενθεσοῦν τἀριθμητικὰ σημεῖα οὕτως, ὥστε τὸ ἐξαγόμενον τῶν πράξεων ποὺ θὰ σημειωθοῦν, νὰ εἶναι μηδέν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐράτωνος

116. Κρυπτογραφικὸν

1 2 3 2 4 5 = Ἱστοριογράφος.
2 3 2 5 = Πτηνόν.
3 2 4 5 = Ζωή.
4 1 3 4 5 = Εὐτυχία.
5 4 1 4 2 = Ἀρχαία πόλις.

Ἐστάλη ὑπὸ τ. Μακεδονικοῦ Ἰδεώδους

117-121. Μαγικὸν Φθόγγος

Τῇ ἀνταλλαγῇ δύο συνεχῶν γραμμάτων ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς μουσικοῦ φθόγγου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις:

Σιών, λεῖος, νάνος, λύκος, ὀρεινός.

Ἐστάλη ὑπὸ Κων. Δ. Τριανταφύλλου

122. Διπλῆ Ἀκροστιχὶς

Τὰ ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων, καθὼς καὶ τὰ τρίτα αὐτῶν γράμματα, σχηματίζουν ἀπὸ ἓν χρῶμα:

1, Παιγνίδι τῆς τράπουλας, 2, Δένδρον ὁπωροφόρον. 3. Ὄργανον γυμναστικόν· 4, Πόλις τῆς Μακεδονίας. 5, Ποταμὸς τῆς Ἀττικῆς. 6, Ἀρχαῖος βασιλεύς. 7, Φυτικὸν ὑγρόν. 8, Ἀνθρωπάκος.

Ἐστάλη ὑπὸ τ. Ἐλευθερωτ. τ. Πατρίδος

123- 24. Φωνηεντόλιπα

1.) λγ — δς
2.) δ — φλσσ

Ἐστάλη ὑπὸ τ. Ὀνείρου τ. Κύπρου

125. Γρῖφος

Τί; α

η
η η
σφαλ / πε
η η
η

Ἐστάλη ὑπὸ τ. Πανελλην. Ἐλευθερίας

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

126. Στοιχειόγριφος

Je suis un grand savant
Mais un triste docteur,
Puisque me consulter
C' est m' arracher le cœur.

Ἐσ.άλη ὑπὸ τοῦ Σὲρ Ραβεγγὰρ

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλλου 64

639. Λάτος (λᾶ, Ἴος.) —640. Ὥρα -θώραξ. — 641. Λάρος-Πάρος-Πάλος. 642. Φόκη-χωφή.

643. Λ Τ Α
Α Ο Ν
Υ Υ Ι
Α Κ Α Ρ Ν Α Ν
Ω Κ Ι
Λ Ι Ο
Φ Α Ν

644- ΙΠΠΟΣ
ΠΕΡΙ
ΠΡΟ
ΟΙ
Σ

645 649. Διὰ τοῦ Π, *ἄρπα, πόρος, κῆπος, Πάτμος, λεπίς*. — 650. ΤΑΜΕΣΙΣ-ΙΟΔΑΝΟΣ (ΤεΡψιχόρη. Ἀλόνησος, ΜέΔιμνος, Ἕλαφος, ΣίΝας, ΙσΟκράτης, ΣέΣωστρις.) — 651. Πολλῶ κρεῖττον ἐστὶν ἀφανὴς φίλος ἢ ἐμφανὴς χρυσός.—*Ξένους ξένιζε* (ξ' ἐν ους-ξ' ἐν ιζε)

ΟΙ ΑΛΛΑΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ Συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ δηλώνουν ἀμέσως τὴν νέαν των διεύθυνσιν εἰς τὸ Γραφεῖον μας, ἀποστέλλοντες καὶ 1 δραχμὴν διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταινίας. Ἄλλως δὲν εὐθυνόμεθα διὰ τὴν ἀπώλειαν τῶν φυλλαδίων των.

ΤΟΜΟΙ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Α' Περιόδου (1879—189 ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμο ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ξῆς ***ὀκτώ***: 5ος, 7ος, 12ος, 14ο 18ος, 19ος, 20ός, καὶ 21ος. Ἕ καστος τόμος ***δραχ. 5***, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος ***δρα 5,30*** διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν κ ***δρ. 5,60*** διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς Β' Περιόδου (1894—192 ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τ μοι, 27 ἐν ὅλῳ.—Ἕκαστος τόμ ἄρραφος ***δρ. 16*** καὶ ραμμένος ***δ 18***. Ταχυδρομικὴ τέλη ἑκάστο τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἄνω τι μάς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν λεπτ ***50*** ὁ ἄρραφος καὶ δρ. ***1,50*** ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν δ ***1,50*** εἴτε ἄρραφος εἴτε ραμμένος

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἁπλ στοιχεῖα δρ.2 (ὁ ἐλάχιστος ὅρος.) Πέρ τῶν 10 λέξ. 20 λεπ. ἡ λέξις, μὲ παχεῖα στοιχεῖα λεπ.30 καὶ μὲ κεφαλαῖα λεπ.4 Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 1.

[ΚΑ'—57]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΒΥΡΩΝ
Κυρία μὲ τὰς Καμελίας, σὲ ἀν καλύψαμε· εἶσαι ἡ Μαρίκα Μαντᾶ.

[ΚΑ'—58]

Σ τοὺς *Πληγωμένον Χρυσοετὸν* κ *Πίστιν - Πατρίδα*: Καλῶς σ βρῆκα μὲ χαρά. ***Πεισματάρ***

[ΚΑ'—59]

«ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΑ»
Ἱδρύθη ἐν ***Τριπόλει*** Διαπλασιακ Σύλλογος ὑπὸ τὴν ἄνω ἐπωνυμίαν.
Αὐτοκράτωρ: **ΕΛΛΑΣ ΤΩΝ ΦΩΤΩ**
Διάδοχος: **ΡΙΓΟΛΕΤΟΣ**
Πρωθυπουργ.: **ΕΛΛΗΝ ΣΤΡΑΤΙΩΤΗ**
ΥΠΟΥΡΓΟΙ:
Ξεσπαθώμ.: **ΙΠΠΟΤΗΣ ΤΟΥ ΔΙΚ Α ΙΟ**
Πνευμ. Ἀσκήσ.: **ΛΥΡΑ ΤΟΥ ΑΡΙΩΝΟ**
Μικρ. Διαγωνισμῶν: **ΤΣΟΠΑΝΑΚΟ**
Οἰκονομ.: **ΠΑΙΔΙ ΤΗΣ ΤΡΙΠΟΛΙΤΣΑ**
Διεύθυνσις Αὐτοκρατορίας: κ. ***Κωσταντῖνον Ν. Τοῦρον, Τρίπολι***

[ΚΑ'—60]

Ἀνταλλάσσω c. p. Γράψατε: Θρασ βουλον Βογιατζίδην, ὁδὸς Ἰουλι νοῦ 3. Ἀθήνας.

[ΚΑ'—61]

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ "ΑΝΘΩΝΑΣ"
Ἡ τετάρτη διάλεξη τῆς Συντροφ ἀπὸ τὸν **Χ** (ὁ βίος τοῦ Τολστόϊ) γίνῃ αὔριο στὶς 10 ½ ὁδὸς Σολ μοῦ 51.

[ΚΑ'—62]

Ἱδρύεται σύλλογος «***Κυανόλευκος*** σκοπῶν διάδοσιν «Διαπλάσεως», ποστήριξιν ὡραίων Ψευδωνύμων σ Δημοψήφισμα κ.τ.λ. Πρόεδρος: Πολίτης, Ἀντιπρόεδρος: *Ἀνδρεῖ Φαντᾶρος*, Ταμίας: *Πρίγκηψ Λ κάρ*, Γραμματεῖς: *Κυανοῦς Β πορος*, Π. Βούλγαρης. Σύμβουλο *Πρόσκοπος Μακεδονίας, Ἑλλὰς τ Πόντου*. Γραφεῖα: Σαλαμῖνος 53. Ἀ τιπρόσωπος ἐν Κων)πόλει Δ. Μαυρίδ

[ΚΑ'—63]

ΙΕΡΕΙΑ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ, ἡ ὑψηλή σ ἐπ-θυμία εἶναι καὶ ἰδική μου... Π μένω... **ΣΩΤΟΣ ΣΩΤΗΡΧ**
(***Μεγάλη Ἰδέα*** κ.

[ΚΑ'—64]

Διαπλασόπουλα, ἀνταλλάσσω Μ. μὲ ὅλους. Λοιπὸν ἑτοιμάσατε ὡραῖον τετραδιάκι γιὰ τὴν *Μυστη ὠδὴ Ὑπνωτίστραιν*.

Τύποις ΑΔΕΛΦΩΝ ΜΠΛΑΖΟΥΔΑΚΗ—ΧΑΤΖΗΘΕΟΔΩΡΟΥ—Εὐριπίδου 3—Τηλέφ. 11-99.—Ἀριθ.ἐντύπ. 5838